

පුණ්‍යානුමෝදනාව

බන්තරමුල්ලේ සිරි සුදසුන් සෙනසුනෙහි ප්‍රධාන අනුශාසක අති පූජනීය මිරිස්සේ ධම්මික ස්වාමීන් වහන්සේ ඇතුළු සියළුම ස්වාමීන් වහන්සේලාට උතුම් චතුරායඝී සත්‍ය අවබෝධය පිණිස මෙම ධර්ම දානය කුසලය හේතු වේවා!

ජීවිතය නුවණින් දැකීම

**අරක සූත්‍රය
ආදිබ්‍රහ්මවරය පඤ්ඤා සූත්‍රය**

www.buddhismforyou.org

**ආචාර්ය පූජනීය
මිරිස්සේ ධම්මික ස්වාමීන් වහන්සේ**

ධර්මදානයපිණිස

**මහනුවර පදිංචිව සිට අභාවප්‍රාප්ත
අමරා රත්දනුගේ මෂණියන් වහන්සේට
ජේ.එස්. රත්දනුගේ පියාණන් වහන්සේට**

**හේවාචිස්ස පදිංචිව සිට අභාවප්‍රාප්ත
ඩී.ඩී. වික්‍රමසිංහ පියාණන් වහන්සේට**

මේ ධර්ම දානය හේතුකොටගෙන ඉක්මන් භවයකදී චතුරායඝී සත්‍ය අවබෝධ වේවායි ප්‍රාර්ථනා කරමු.

**සුජීවත්ව වෙසෙන වෙසෙන
විමලා මෂණිකේ වික්‍රමසිංහ මෂණියන් වහන්සේට
නිරෝගි සුව සහිත දීර්ඝ ආයුෂ ප්‍රාර්ථනා කරමු.**

අප දෙදෙනාට හැකි ඉක්මනින් චතුරායඝී සත්‍ය අවබෝධ වේවායි ප්‍රාර්ථනා කරමින් මෙම ධර්ම ග්‍රන්ථය ධර්ම දානයක් ලෙස පූජා කරන්නේ නො. 158/19, අරලිය උයන, කඩුවෙල පාර, මාලබේ පදිංචි

**ඩබ්.ආර්.එම්.එස්. වික්‍රමසිංහ මහතා
විත්‍රා වික්‍රමසිංහ මහත්මිය විසිනි.**

**සිරි සුදස්සනාරාම සදහම් සෙනසුනෙහි
මාසික වැඩ සටහන**

- ★ සෑම පුර පසළොස්වක පොහොය දිනකම උදෑසන 6.00 සිට සවස 6.00 දක්වා පැවැත්වෙන සීල සමාදාන වැඩසටහන.

විදිනට, පූජනීය මිරිස්සේ ධම්මික ස්වාමීන් වහන්සේ විසින් දේශිත සූත්‍ර දේශනා දෙකකින් සමන්විත ධර්ම ග්‍රන්ථයක්, ධර්ම දානය ලෙසින් බෙදා දෙනු ලැබේ.
- ★ දිනපතා රාත්‍රී 7.00 ට තෙරවන් ව්‍යදනාව සිදු කිරීම.
- ★ සෑම සෙනසුරාදා දිනකම උදෑසන 7.00 - 9.30 දක්වා පැවැත්වෙන භාවනා වැඩසටහන.
- ★ සෙනසුරාදා සවස 2.45 - 5.30 දක්වා පැවැත්වෙන ඉංග්‍රීසි දහම් පාසල.
- ★ සෑම මසකම අවසන් සෙනසුරාදා රාත්‍රී 7.00 ට පැවැත්වෙන අටවිසි බුද්ධි වන්දනාව සහ බෝධි පූජාව.
- ★ ඉරිදා උදෑසන 8.00 - 12.00 දක්වා පැවැත්වෙන සිංහල මාධ්‍ය දහම් පාසල.
- ★ සෑම මසකම අවසන් ඉරිදා සවස 3.00 - 6.00 දක්වා පැවැත්වෙන තරුණ දහම් හමුව.
- ★ සෑම මසකම අවසන් ඉරිදා සවස 4.00 - 6.00 දක්වා පැවැත්වෙන ආහාර බැංකුවෙහි ප්‍රජා සේවාව.
- ★ සිරි සුදස්සනාරාම සදහම් සෙනසුනෙහි පාරම් දම් සංවිධානය මගින් සිදුකෙරෙන ශිෂ්‍යත්ව වැඩපිළිවෙල හා දීප ව්‍යාප්ත සමාජ සත්කාරය.

“ප්‍රඥා ප්‍රභා”
සිරි සුදස්සනාරාම සදහම් සෙනසුන
පන්තිපිටිය පාර
බත්තරමුල්ල.

මුද්‍රණය
පියසිරි මුද්‍රණාලය සහ සමාගම
අංක 469, අතුරුගිරිය පාර, මාලබේ.
ෆොන්/ෆැක්ස් : 011-2561551

අරක සූත්‍රය

නමෝ තස්ස භගවතෝ අරහතෝ සම්මා සම්බුද්ධස්ස
නමෝ තස්ස භගවතෝ අරහතෝ සම්මා සම්බුද්ධස්ස
නමෝ තස්ස භගවතෝ අරහතෝ සම්මා සම්බුද්ධස්ස

“භූතපුබ්බං භික්ඛවේ, අරකෝ නාම සත්ථා
අභෝසි තිත්ථකරො කාමේසු විතරාගො,
අරකස්ස ඛො පන භික්ඛවේ සත්ථුනො
අනෙකානි සාවකසතානි අනෙසුං, අරකො
සත්ථා සාවකානං ඒවං ධම්මං දෙසෙති
අප්පකං චුභමණා, ජීවිතං මනුස්සානං
පරිත්තං ලහුකං, ඛහුදුකං, ඛහුපායාසං
මජ්ඣාය ඛොද්ධං, කප්පං
කුසලං වරිතං චුභමවරියං නත්ථී
ජානස්ස අමරණං”ති

“මහණෙනි, පෙර සිදුවූවක් දේශනා කරමි. ලොවට සෙත සලසන කාමයන්හි නොඇලුණු ‘අරක’ නම් ශාස්තෘවරයෙක් විය. මහණෙනි, අරක ශාස්තෘවරයාට සියගණන් ශ්‍රාවකයෝ වූහ. අරක ශාස්තෘවරයා ශ්‍රාවකයන්ට මෙසේ දහම දෙසති. චුභමණයෙනි, මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිත කාලය සවල්පයි, අල්පයි, කෙටියි. බොහෝ දුක් ඇතියේය. බොහෝ සිත් නැවුල් ඇතියේය. නුවණින් එය දන යුතුය. කුසල් කටයුතුය. චුභම වරියාවෙහි හැසිරිය යුතුය. උපන්නාහුට නොමැරීමක් නැත.

කාරුණික වූ පින්වතුනි,

පින්වත් ඔබ සියළු දෙනාටම මේ පැමිණි සදහම් ගමනෙහි සියළු කායික මානසික සුවයන් නොඅඩුව සැලසී උතුම් වතුරායී සත්‍ය ධර්මාවබෝධය පිණිසම හේතුවේවා’යි ස්වාමීන් වහන්සේ මහත් වූ කරුණාවෙන් අධිෂ්ඨාන කරනවා. ප්‍රාර්ථනා කරනවා.

මේ දේශනාව ඔස්සේ මනාවූ සිහිය පිහිටුවා ගෙන පරමාර්ථ ධර්මය මුල් කරගෙන තමා සිත තුළින් ඒ ඇලීම්, ගැටීම්, මූලාව බැහැර කරන අදහසින් මෙය පරිශීලනය කරන්නැයි ඔබට ආරාධනා කරනවා.

තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ දිනක් ස්වාමීන් වහන්සේලා ආමන්ත්‍රණය කරමින්, පෙර වැඩ සිටි ‘අරක’ නම් ශාස්තෘවරයෙක් පිළිබඳව, උන්වහන්සේ සඳහන් කරනවා. “මහණෙනි, පෙර සිදුවූවක් දේශනා කරමි. ලොවට සෙත සලසන, කාමයන්හි නොඇලුණු ‘අරක’ නම් ශාස්තෘවරයෙක් විය. මහණෙනි මේ අරක ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේට සිය ගණනක් ශ්‍රාවකයන් වූහ. ඒ අරක ශාස්තෘවරයා, ශ්‍රාවකයන්ට මෙසේ දහම් දෙසයි.

“චුභමණයෙනි, එසේ නැතිනම් ශ්‍රාවකයනි, මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිත කාලය ස්වල්පයි, අල්පයි, කෙටියි, බොහෝ දුක් ඇතියේය. බොහෝ සිත් නැවුල් වලින් පිරී ඇතියේය. නුවණින් එය දනගන්න. ඒනිසා කුසල් කළ යුතුයි. චුභම වරියාවෙහි හැසිරිය යුතුයි. උපන්නාහුට නොමැරීමක් නැත.

මේ වදන් පෙළේ අවසන් පෙළ ඔබට මතක ඇති. “කප්පං කුසලං, වරිතං චුභමවරියං, නත්ථී ජානස්ස අමරණං” කුසල් කළ යුතුයි. චුභමවරියාවෙහි හැසිරිය යුතුයි. උපන්නාහුට නොමැරීමක් නැත.”

ඇයි මෙයට හේතුව? මනුෂ්‍ය ජීවිත කාලය බොහෝ ස්වල්පයි, (අල්පයි, කෙටියි) බොහෝ දුක් වලින් පිරිලා, බොහෝ උපායාස හෙවත් සිත් නැවුල් වලින් පිරිලා. මේ බව නුවණින් දන ගත යුතුයි. මෙතන නුවණ යැයි සඳහන් කරන්නේ විදර්ශනා නුවණින්ම මෙය අවබෝධ කොට ගත යුතුයි. ඒ අවවාදය ලබාදුන් අරක ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ නැවතත් ඒ සිය ගණන් ශ්‍රාවකයන් වහන්සේලාට මෙසේ අවවාද කරනවා. කුසල් කරන්න, චුභම වරියාවෙහි හැසිරෙන්න. “උපන්නාහුට නොමැරීමක් නැත.”

මේ උතුම් වූ සූත්‍ර දේශනාව නම්, අංගුත්තර නිකායේ, සත්තක නිපාතයේ, දෙවැනි පණ්ණාසකයේ මහා වග්ගයේ සඳහන් අරක සූත්‍ර දේශනාවයි.

මේ අරක සූත්‍ර දේශනාව මූලින් සඳහන් කරන්නේ අරක නම් ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ දේශනා කළ අවවාද නමුත්, අප ගෞතම බුදුරජාණන් විසින් එම අවවාද, එම සූත්‍ර ධර්මය අනුමත කොට තමන් වහන්සේගේ ශ්‍රාවක ශ්‍රාවිකාවන්ටත් ඒ ගැන මෙතෙහි කරන්න යැයි සිහිපත් කරනවා.

ශ්‍රාවකයෙහි, තණ අග තිබෙන පිනි බිඳ හිරු උදාවත් ම වහා නැතිව යයිද, ස්ථීර නොවේද, ශ්‍රාවකයෙහි එපරිද්දෙන්ම තණ අග තිබෙන පිණි බිඳ උපමා කොට ඇති මිනිසුන්ගේ ජීවිතය අල්ප වෙයි. කෙටිවෙයි. බොහෝ දුක් වෙයි. බොහෝ දැඩි ආයාස ඇතිවේ. ප්‍රඥාවෙන් දත යුතුවේ. කුසල් කර යුතුය. බලසර හැසිරිය යුතුයි. උපන්නාහට නොමැරීමක් නැත.

අපට හැම කෙනෙකුටම මේ ඇසෙන්නේ, ඉතාම සරල දහම් කොටසක් ලෙසිනි. මෙහි ප්‍රඥාවෙන් හෙවත් නුවණින් දැක ගත යුතු වදන් පෙළක් තිබෙනවා.

“තණ අග තිබෙන පිණි බිඳ හිරු උදාවත්ම වහාම නැතිව යනවා. ඉතා ඉක්මණින් නැතිව යනවා. ඒ වගෙයි මනුෂ්‍ය ජීවිතයත් ඉතාම අල්පයි. කෙටියි.” කෙටි වුණා, අල්ප වුණා පමණක් නෙවෙයි බොහොම දුක් වලින් පිරිලා තිබෙන්නේ.

මෙතැනදී පැහැදිලි කරන්නේ, තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් සියළු සූත්‍ර දේශනාවල, මේ දුක පිලිබඳව සඳහන් කරන තැනදී කෙළවර කරන්නේ, “ජාති, ජරා මරණ, සෝක පරිදේව දුක්ඛ, දෝමනස්ස උපායාසා සම්භවන්ති.” ජාතිය, උපත හා සමඟ ම දිරාගෙන යාම, ව්‍යාධි, මරණ ශෝක පරිදේව, දුක්ඛ දෝමනස්ස උපායාස, මේවායින් පිරි පවතින්නේ. සසර ගමන ගැන මෙතැන මතු කළේ නැහැ. එය පරමාර්ථයේදී මතුවෙනවා. නමුත් මනුෂ්‍යයින්ට කථා කර කියන්න, පැහැදිලි කරන්න, මිනිසුන් ගේ ජීවිතය අල්පයි. අප සෑම කෙනෙකුටම මේ බුද්ධ දේශනාව ගලපා බලන්න පුළුවනි.

මනුෂ්‍ය ජීවිතය අල්පයි, කෙටියි, යම්විටෙක වර්තමානයේ හැටියට අවුරුදු සියයක්, එකසිය විස්සක් වුවත් එය බොහොම කෙටි කාලයයි. මේ

කෙටි කාලය තුළ ඉහත විස්තර කර ජරා - මරණ ආදී ඉහත විස්තර කළ දැ සමඟින් බොහෝ දුක්වෙයි. අවුරුදු සියයක් ජීවත්වන මනුෂ්‍යයෙක් උනත් ඒ එක් දවසක් ගෙන බැලුවොත්, ඒ දවස් තුන්සිය හටපස් දවසෙන් සතුව දවසකම, මේ ශරීරය හෙවත් ජීවිතය පවත්වන්න මොන තරම් දුකක්, ආයාසයක් ඒ වෙනුවෙන් ගන්න ඕනද? නින්දක් නොදුන්නොත් මේ කයට මොන තරම් ඊට වඩා ආබාධ ඇතිවන්න පුළුවනිද? අඩුම තරමේ පහසුවෙන් කය හා මනස පවත්වා ගන්න නම් පැය පහක් හයක්වත් නින්ද දිය යුතු වෙනවා. මිලඟට සෝදා පිරිසිදු කිරීම් ආදී වශයෙන් ලෙඩ දුක් දෝමනස්ස, ආහාර දෙන්න ඕන. මෙහි කෙළවරක් නැහැ. වෙලාවට එය නොලැබුණොත් දරාගන්න බැරි තරම් අපහසුයි. නිරන්තරයෙන් ආපො ධාතුවට අවශ්‍ය බොහෝ දේවල් ලබාදෙන්න ඕන. ලබාදුන්නට පසුව එය නිසිලෙස දිරව්වේ නැතිනම්, ඉන්පසුව ඊට වඩා දුකකට පත්වෙන්න පුළුවනි. දිරවූ ආහාරයක් දුකක් බවට පත්වෙනවා. නැවතත් වේදනාවක් හටගන්නවා, කුසගින්න කියලා. එකම දවසක් ගැන හිතා බලන්න. මේ ආදී වශයෙන් කෙළවරක් නැහැ. සීමාවක් නැහැ. ප්‍රමාණයක් නැහැ.

මිලඟට නැගිටින්න, හිඳගන්න, හාන්සිවෙන්න, දෙපා දිගු කරන්න, දෙපා හකුලන්න මේ ආදී වශයෙන් අප මේ සැප, සැප යනුවෙන් සිතුවත්, සොයාගෙන ගියත්, මේ හැම දෙයක්ම දුකෙහිම එක්එක් අංග ලක්ෂණයි. අප මේ සැප ලෙසින් දකින්නේ. ඒ නිසයි මේ සඳහන් කළේ මේ මනුෂ්‍යයින්ගේ ජීවිතය අල්පයි, කෙටියි, මහ දුකින් පිරිලයි තියෙන්නේ. දැඩි ආයාසයක් ගත යුතුයි. එයිය උපායාස යනුවෙන් සඳහන් කළේ. බලවත් සිත් තැවුල්, කායික දුකක් වේදනා, මානසික දුකක් වේදනා, මොනතරම් තිබෙනවාද?

සොවති - මනසින් ඇතිවන දුකක් වේදනා විඳ දරාගන්න බැරිවෙයි. ශෝක කරනවා.

පරිදේවති - කෑ ගහලා හඬනවා, කායිකව ඇතිවන වේදනා නසා හඬනවා. ඒ වගේම මනසින් ඇතිවන වේදනා ඒවා දරාගන්න බැරිවුණාම තමයි ‘පරිදේවති’ කියන විලාප නඟමින් කෑගසා හඬන්න පටන් ගන්නේ. කායික වේදනා, මනසට දැනුණේ නැත්නම් ශෝක හුලක් බවට පත්වුණේ නැතිනම්, එය මනසින් විලාප දෙන තත්වයට පත් නොවී පාලනයකට එන්නට පුළුවනි. නමුත් මනසටත් මේ ශෝකය හුලක් බවට පත්වුවිට (සල්ල යනු හුල, උල) මේ ශෝක හුලෙන් මනසටත් ඇනෙන්න පටන් ගත් විට එහි වේදනාව දෙගුණ, තෙගුණ හෝ ඊට වැඩි වෙන්න පටන් ගන්නවා. මේනිසා මානසිකව

ශෝකය ඇතිවෙනවා. පරිදේවය ඇතිවෙනවා. නැත්නම් කැගසා විලාප දෙමින් හඬනවා. ලයේ අත් ගසමින් හඬනවා. ක්ලාන්තය ඇතිවෙනවා. මූලාවට පත්වෙනවා. මේ නිසා දුක් විදින ආකාරය භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පැහැදිලි කළේ මේ ආකාරයටයි.

පළමු උපමාව නම් තණ අග තිබෙන පිණි බිඳුවක් වගේ හිරු උදාවත්ම මොනයම් වෙලාවක හෝ එය වියළි යනවා සේ, එනම් අනිත්‍යය සේ, බිමට වැටෙන්නා සේ, මනුෂ්‍යයන් ගේ ජීවිතය ඉතාම අල්පයි. ඉතාම කෙටියි. බොහොම දුක් වලින් පිරිලා. දැඩි ආයාස වලින් පිරි පවතින්නේ.

මේ දුක් අතර “විපරිනාම දුක්ඛය”, එනම් වෙනස්වීම පිළිගන්න බැරි වූ විට ඇතිවන දුක්ඛ වේදනාව.

“පිය විප්‍රයෝගය” - ප්‍රිය දේ වලින් වෙන් වූණාම ඒ ඇතිවන දුක. මිලඟට අප්‍රිය දෑ සමඟින් ඉඤ්ජයන් ඔස්සේ ඇතිවන ගැටීම, මේ හැම දෙයක්ම දුකක දෝමනස්ස ලෙසටයි පැහැදිලි කරන්නේ.

බුදුරජාණන් වහන්සේ ආරාධනා කළේ, යම් කෙනෙක් මේ ජීවිතය, තමා ලැබූ ජීවිතයක් ලෙස හිතනවා නම්, කිසිම අවස්ථාවකවත් අමතක කරන්න එපා, පරමාර්ථ ධර්මයට අනුව මේ ජීවිතය කෙටියි. මේ කෙටියි යන අදහස කෙලෙසද විග්‍රහ කරන්නේ?

මව් කුසයේදී නැතිවෙන්න පුළුවනි. ඉපදෙන අවස්ථාවේ නැතිවෙන්න පුළුවනි. මෙලොවට බිහිවී මිනිත්තු කිහිපයකින්, පැයකින්, දෙකකින් මේ ආදී වශයෙන් ඕනෑම වෙලාවක වෙන්න පුළුවනි. හරියට මැටි බඳුන් හදන කුඹල්කරු විසින් ඔහු හදන මැටි බඳුනක් ඕනෑම අවස්ථාවක බිඳෙන්න පුළුවන් සේ, මව් කුස තුළ පිළිසිඳ ගත් මොහොතේ පටන්, මව් කුසින් බිහිවුණු මොහොතේ පටන් මේ ජීවිතය පවත්වනවා කියන ඕනෑම අවස්ථාවක බිඳියාමේ මරණයට පත්වීමේ අවස්ථාව තිබෙනවා. ඒ නිසයි තණ අග පිණි බිඳුවක් වගේ. අනිත්‍ය යැයි දේශනා කළේ.

මේ අවවාදය ‘අරක’ ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ සිය ගණනක්, දහස් ගණනක් ශ්‍රාවකයාණන් වහන්සේලාට පෙන්වා දෙමින් උන්වහන්සේ මතක් කරනවා ඒ බව නුවණින් දකින්න. එසේ නුවණින් දැක කුසල් කටයුතු කරන්න.

“අප්‍රමාදෙන සම්පාදෙට්” යැයි සඳහන් කළේ කුසල් සම්පාදනය කරන්න. කුසල් සම්පාදනය නම් රාග, දෝෂ, මෝහ බැහැර වීමයි. ඒ සඳහා කුසල් සම්පාදනය කිරීමට නම් බුන්මවරියාවේ හැසිරිය යුතුයි. බුන්මවරියාවේ හැසිරෙන්න නම් කාමච්ඡදාදී අකුසල ධර්මයන්ගෙන් වැළකීම අවශ්‍යයි. කාමච්ඡන්ද යනුවෙන් සඳහන් කළේ කාමයට ඇති කැමැත්තයි.

‘අරක’ ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ වචන පෙළක් මතක් කරනවා. “හරී ජාතසස අමරණං” - උපන්නා හට නොමැරීමක් හැර.

අපි සැම කෙනෙක් ම මරණයට පත්වෙනවා. මේ ජීවිතය කෙටියි, දුකින් පිරිලා. කුමන වෙලාවක මරණයට පත්වෙයිද දන්නේ නෑ. හැම කෙනෙක්ම මියැදෙන හෙයින් උපන්නාහුට නොමැරීමක් නම් නෑ. ඒ නිසා කුසල් සම්පාදනය කරන්න. ඒ සතර අපායෙන්, භයානක වූ සෝර සංසාර ගමනින් අත් මිඳෙන්න තිබෙන මාර්ගය නිසා, ඒ වගේම මේ දහම දකින විට නිවනට තිබෙන එකම මාර්ගය නිසා කුසල් සම්පාදනය කරන්න.

මේ ජීවිතය බොහොම අල්පයි. කෙටියි. එයන් දුක් වලින් පිරි පවතින්නේ. අවසානයේදී මරණය සිදුවන්නේ. ඒ නිසා කුසල් සම්පාදනය කරන්න. බුන්මවරියාවේ හැසිරෙන්න යැයි ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ සිය ගණනක් ශ්‍රාවක ශ්‍රාවිකාවන්ට මතක් කරනවා.

★ ශ්‍රාවකයෙහි, මහ බිඳ ඇති වැසි වහිනා විට දිය බුබුළු වහා හැතිව යයිද, ස්ථිර නොවේද, ශ්‍රාවකයෙහි එපරිද්දෙන් ම දිය බුබුලක් බඳු මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිතය අල්පවෙයි. කෙටිවෙයි, බොහෝ දුක ඇතිවෙයි. බොහෝ දැඩි ආයාස ඇති වෙයි. නුවණින් දුන යුතුයි. කුසල් කළ යුතුයි. බඹසර හැසිරිය යුතුයි. උපන්නා හට නොමැරීමක් හැර.

මේ අදහස් පෙළ ම බොහෝ අවස්ථාවලදී භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දේශනා කළ ධර්ම කොට්ඨාස වලදී ඔබ ශ්‍රවණය කර ඇති.

පේණපිණ්ඩුපම සූත්‍රයේ,

‘ඵච්ඡාපිණ්ඩුපමං රූපං - වේදනා බුබුලුපමා
මරිචිකුපමා සඤ්ඤා - සංඛාරා කදලුපමා
මායුපමඤ්ච විඤ්ඤාණං - දීපිතා දිව්ච බන්ධුනා’

මේ ආදී ලෙස රූපය, ශරීරය පෙන පිඬුවක් බඳු යයි උපමා කොට දේශනා කර තිබෙනවා. විදීම දිය බුබුලකි. සඤ්ඤාව මිරිඟුවකි. සංස්කාර කෙසෙල් කදකි. විඤ්ඤාණය මායාවකි.

මේ අදහස්ම තමා අරක ශාස්තෘන් වහන්සේ තම ශ්‍රාවකයන් වහන්සේලාට පැහැදිලි කළේ.

'මහ බිඳු ඇති වැසි වසිනාවට දිය බුබුළු ඇතිවී වහා නැතිවී යයිද ස්ථිර නොවේද ශ්‍රාවකයෙහි එපරිද්දෙන්ම මනුෂ්‍යයන්ගේ දිය බුබුලක් බඳු ජීවිතයක් අල්ප වෙයි. කෙටි වෙයි. බොහෝ දුක් ඇතිවෙයි. දැඩි ආයාස ඇති වෙයි.

මහ වැසි වැටෙන විට ඇතිවන දිය බුබුළු නැති වී යන්නේ ඒවා හිස් නිසයි. ඒවා බොල්. එහි හරයක් ගත හැකි යමක් නැහැ. ඒනිසා ඇති වූ සැනින් එය නැතිවී යනවා. මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිතය ධර්මයට ළං කර ගත්විට, ධර්මය දකින තැන සාරවත් භාවයක් තිබෙනවා. බුදු උතුමන් පහල වන්නේත් මේ පඤ්ච ස්කන්ධය සමගින්. පඤ්ච ස්කන්ධයේ මතු වුණු ඒ හිතයි බුද්ධ ඥාණයන්ගෙන් පිරිපුන් බුදු නැණස ලෙස දක්වුයේ. පසේ බුදුරජාණන් වහන්සේලාත් මහ රහතන් වහන්සේලාත් ඒ වගේමයි. ආර්ය මාර්ගයට පිවිසුණු ඒ සත්පුරුෂයාණන් වහන්සේලා ඒ වගේමයි.

ජීවිතය කියා මෙහිදී අදහස් කරන්නේ ශරීරයේ පැවැත්ම පිළිබඳවයි. ආහාර පාන ලබාදී ඉන්ද්‍රියයන්ගෙන් අරමුණු ගෙන මස් මාංශ වැඩිම නම් වූ රූපයෙන් හිතන ජීවිතය ගැනයි මේ සඳහන් කළේ. ඔබ සිතාගෙන සිටින ඔබගේ ජීවිතය බොහොම කෙටියි. බොහොම අල්පයි. එය දුකින් පිරී පවතිනවා. දවසකට කීවරක් ආහාර දෙන්න ඕනද? පිරිසිදු කරන්න, නාවන්න, දැන දෙපයෙන් මොන තරම් දේවල් කරන්න ඕනද, මේ ජීවිතය පවත්වාගෙන යන්න. ඒත් අවසානයේ බැලුවොත් හරයක් නැහැ. ඒක හිස්. ඒක බොල්. මගේ කියන මේ ශරීරයෙන් අපට අවසානයේ සැනසෙන්නට තිබෙන්නේ කුමක්ද? අපට මේ පරමාර්ථ ධර්මයට ළං කර ගැනීමට පමණක්, බොල් වූ නිස්සාර වූ ශරීරයක් බව පැහැදිලි කිරීමට පමණක් උපමාවක් දක්වන්නට පුළුවන්.

ගහක්, එහි කොළ මැලවී ගොස් මැරුණු පසු එය කපා, කොටා ප්‍රයෝජනයකට ගැනීමට පුළුවන්. වහලක්, පුටුවක්, ඇඳක්, මේසයක් ආදී ලෙස එයින් ප්‍රයෝජනවත් භාණ්ඩයක් සාදා ගැනීමට පුළුවන්. සමහර සතුන්

මියැදුණාට පසුවත්, ජීවත්ව සිටියදීත් බොහෝ ප්‍රයෝජන ගැනීමට පුළුවන්. සමහරු මියැදුණු කොටින්ගේ දත් ගලවල බෙල්ලෙ එල්ලගෙන ඉන්නවා. ඇතැම් සතුන්ගේ හම් පවා (කොටි හම, මුව හම) ප්‍රයෝජනයට ගන්නවා. එහෙත් ගහකින් කොළයකින් සතෙකුගෙන් ගන්නා ප්‍රයෝජනය තරම්වත් ප්‍රයෝජනයක් මේ බොල් මනුෂ්‍ය ශරීරයෙන් ඔහු මියැදුණු පසු ගත හැකිද? පරමාර්ථයට ළං කළොත් මියැදුණු ශරීරයක ඇටසැකිල්ල දෙස බලා ත්‍රිලක්ෂණ ධර්මය වැඩිමට හේතු පාදක කර ගැනීමට පුළුවන්. නමුත් ආශ්‍රැතවත් ලෝකයා හිතන ආකාරයේ ප්‍රයෝජනයක් මේ මනුෂ්‍ය ජීවිතයෙන් ලබන්න කිසිසේත්ම කොතකකින්වත් බැහැ. අර කොටියෙක් මියැදුණාම දතක් ගලවලා ගෙලේ පැළඳගත්තත් අනුන්ගේ නොවෙයි තමන්ගේ දතක්වත් බෙල්ලෙ මාලයක් ලෙස පැළඳගෙන ඉන්න කැමතිද කියා සිතා බලන්න. තමන්ගේ දත වුනත් පිළිකුලෙන් බැහැර කරාවි. එසේනම් ආශ්‍රැතවත් පෘථග්ජන ලෝකයේ මමය මගේය කියා සඳහන් කරන ශරීරයෙන් ගත හැකි ප්‍රයෝජනය කුමක්ද කියා හැබැවටම මෙනෙහි කර බලන්න. ඒනිසයි සඳහන් කළේ, මහ වැසි වසින විට ජල බුබුළු ඇතිවී නැතිවී යනවා වගේ බොල් වූ හිස් වූ ශරීරයක් අප සැමදෙනාටම පවතින බව. එයත් අල්පයි. කෙටියි. බොහෝ දුක්වලින් ආයාසවලින් පිරිලා.

ඒනිසා නැවතත් මෙනෙහි කරනවා.

'කතබ්බං කුසලං'	කුසල් කටයුතුයි.
'චරිතබ්බං බ්‍රහ්මචරියං'	බ්‍රහ්මචරියාවේ හැසිරෙන්න.
'නථී ජාතසස අමරණං'	උපන්නාහුට නොමැරීමක් නැත. අමරණීය නොවේ.

මෙසේ ධර්ම කරුණු ජීවිතයට ගලපා මෙනෙහි කර බැලීමට අවවාද දෙනවා. නැවතත් මෙසේ සඳහන් කරනවා.

★ ශ්‍රාවකයෙහි, දියෙහි දඬුවකින් ඇඳි ඉර යම්සේ වහා හැතිව යයිද ස්ථිර නොවේද ශ්‍රාවකයෙහි එසේම දියේ ඇඳි ඉරක් බඳු මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිතයද ඉතාම අල්ප වේ. කෙටි වේ. බොහෝ දුක් ඇතිවේ. බොහෝ ආයාස ඇතිවේ. එය නුවණින් දැක කුසල් වඩන්න. බිඹසර හැසිරෙන්න. උපන්නාහුට නොමැරීමක් හැත. දියෙහි දඬුවකින් හෝ ඇඟිල්ලකින් ඉරක් අඳිද එය ඉතා ඉක්මනින් මැකී යනවා. ස්ථිර නැ. ශ්‍රාවකයෙහි, මේ මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිතත් දියෙහි ඇඳි ඉර වගේයි. ඉතාම අල්පයි. ඉතාම කෙටියි. ඒ අල්ප වූ දුක් වූ

ජීවිතය බොහෝ දුක් කම්කටොලු වලින් ආයාසවලින් පිරිලා. ඒනිසා ප්‍රඥාවෙන් යුතුවම පරමාර්ථ ධර්මයට අනුව දකින්න. එසේ දැක කුසල් සම්පාදනය කරගන්න. බුන්මවර්යාවේ හැසිරෙන්න. මෙසේ අවවාද ලබා දෙනවා.

★ ශ්‍රාවකයෙහි, පර්වතයෙහි හටගත් දීර්ඝ වූ සිඝ්‍ර වූ දියපහර ඇති, හසු වූ හැම දෙයක්ම ගසාගෙන යන නදිය යම්සේද, යම් හෙයකින් එම නදිය නවතිනම්, එබඳු ක්‍ෂණයක් හෝ මොහොතක් නැත. නැවත නදිය ගමන් කරන්නේම වෙයි. ශ්‍රාවකයෙහි, එපරිද්දෙන්ම පර්වත නදියක් බඳු මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිතය අල්ප වෙයි. කෙටි වෙයි. බොහෝ දුක ඇතිවෙයි. බොහෝ දැඩි ආයාස ඇති වෙයි. නුවණින් දුන යුතුය. කුසල් කටයුතුය. බලසර හැසිරිය යුතුය. උපන්නාහට නොමැරීමක් නැත.

මේ උපමාව ගැන සිතන්න. ශ්‍රාවකයෙහි, පර්වතයෙහි හටගත් දීර්ඝ වූ, සිඝ්‍රයෙන් ගලායන දිය පහර ක්‍ෂණයක් හෝ තතර නොවී ගලාගෙන යන්නාක් මෙන් මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිතක් මොහොතක් මෙහොතක් පාසා නොනැවතී මරණය කරා ළඟා වෙයි. 'ක්‍ෂණ භංගුරත්‍වය' (සෑම මොහොතකම හටගෙන නැසීයාම) යයි සඳහන් කළේ මොහොතක් මොහොතක් පාසා වේගයෙන් මේ මරණය කරා යාමයි.

අද උදෑසන ආරාමයට පැමිණි ඔබ එහි ගත කළ කාලය අඩුකරගෙනයි නැවත නිවහනට පැමිණෙන්නේ. හිමිදිරි උදෑසන සිටි අය නොවෙයි ඊට ටික වෙලාවකට පසු ඉන්නේ. ධර්ම දේශනාව ආරම්භ කරනවිට සිටි ස්වාමීන් වහන්සේ නොවෙයි දේශනාව අවසන් වන විට වැඩ සිටින්නේ. මෙසේ ගැලපූ විට 'මම' කියන වචනයේදී පවා 'ම' යන මුල් අකුර ශබ්ද කොට අනිත් 'ම' යන අකුර ඔබ කරන විට ගලායන ගඟක් වගේ මරණය කරා ගලා ගිනිත්. ජීවිතයේ හැම මොහොතක් මොහොතක් පාසාම අඩුවීමකුයි තිබෙන්නේ. නතරවීමක් නැහැ. දුකින් පිරුණු මරණය සොයාගෙන යන ගමනකුයි තිබෙන්නේ.

'දුකෙකි පතිටඨිතො ලොකෝ' මෙලොව සියල්ල දුක මත පිහිටා ඇත. හසුවන හැම දෙයක් සමඟ ගසාගෙන යන නදියක් වගේ අපි එකතුවුණු කවුරුත් සමඟින් මරණය කරා ළඟා වෙනවා. පරමාර්ථ ධර්මය දැකගන්න බැරි වූණොත් අග්‍රැතවත් පෘථග්ජන අය මම, මගේ, මගේ දෙමව්පියෝ, දරුවෝ ස්වාමි භාර්යා "අපි හැමදාම එකටම සිටිමු. හිනෙන්නවත් වෙන් නොවෙමු" ආදී ලෙස සිතුවත් අත්වැල් පටලවා ගත් සියලු දෙනා සමඟයි මරණය කරා

ළඟා වෙන්නේ. ගලායන නදිය හසුවන හැම දෙයම රැගෙන ගලාගෙන යන්නා වගේ, හිතට ගත් දේවල් සමඟ, දාලා නම් යන්නේ නෑ කියූ අය සමඟ මරණය කරා යනවා. එයත් අල්ප වූ ගමනක්. සම්මුති මරණය පවා කොතනකදී, කුමන වෙලාවක වේදයි කීමට බැහැ. එය 'අනිමිත්තතා' යි නිමිති පැවසිය නොහැකිය.

★ ශ්‍රාවකයෙහි, යම්සේ බලවත් පුරුෂයෙක් දිවග කෙළ පිඩක් රැස්කොට හිඳුකින්ම වමාරා නම් ශ්‍රාවකයෙහි, එලෙසින්ම ඒ කෙළ පිඩක් බඳු මිනිසුන්ගේ ජීවිතය අල්පයි. කෙටියි. බොහෝ දුකින් පිරී පවතී. බොහෝ ආයාසයන්ගෙන් යුතු වේ. එනිසා එය නුවණින්ම දකින්න. කුසල් සම්පාදනය කරන්න. බුන්මවර්යාවේ හැසිරෙන්න. උපන්නාහට නොමැරීමක් නැත.

මුවින් අළුම හෙලු කෙළ පිඩක් සේ - මේ ශරීරයේ කොතනකින් බැලුවත් නිරර්ථක වූ අපිරිසිදු වූ දැසින් පිරී පවතින බව ධර්මයට වඩාත් ළංවී බැලිය යුතු ආකාරය, සිතිය යුතු ආකාරය පෙන්වා දී තිබෙන මේ ශරීරය ඒතරම්ම නිස්සාරයි. මහා සතිපට්ඨාන සූත්‍රයේ කායානුපස්සනාවේදී

'ඉමමෙව කායං උද්ධං පාදනලා
අධො කෙසමත්තකා නව පරියනං
පුරං නානප්පකාරස්ස අසුවිනො
පච්චචෙකකිති.'

පාදාන්තයේ පටන් හිස් මුදුන දක්වාම, ගලපා බැලුවොත් 'නානපපකාරස්ස අසුවිනො' සියලු ආකාරයෙන්ම අපවිත්‍ර දෑ වලින් පිරුණු ශරීරයකුයි පවතින්නේ. ශරීරයේ සමහර ඉඤ්ජියයන් පවිත්‍රයි පිරිසිදුයි කියා පත්වාගෙන සිටියත්, පරමාර්ථ ධර්මය එනම් අනිච්ච, දුක්ඛ, අනාත්ම ත්‍රිලක්ෂණ ධර්මය අනුව නුවණින් මෙනෙහි කළොත් කිසිදු වෙනසක් නැතිව හැම දෙයක් කුළම පවතින්නේ අපවිත්‍ර ස්වභාවයකුයි. අග්‍රැතවත් පෘථග්ජන ජනයා තමාගේ ශරීරයේ ඉඤ්ජියයන්ට විවිධ ආකාරයෙන් සලකන බව හැබෑව. අත් දෙකට දක්වන සැලකිල්ල නොවෙයි පාදයේ යටි පතුල්වලට දක්වන්නේ. හිසට, මුහුණට දක්වන සැලකිල්ල නොවෙයි පාදයට හෝ නියවලට සලකන්නේ. විවිධ ආකාරයෙන් විවිධ ප්‍රතික්‍රියා දක්වනවා. ඇතැම්විට අතින් ඇල්ලීමට අකමැති දෙයක් පයින් තල්ලු කරන්නේ. මුහුණ, හිස, සම පවිත්‍රයි කියා අප සිතා සිටින දෙයක් පමණයි. දත්වලට හසුවෙන නිසා මුවට නම් වැරදි දෙයක් ගන්න එකක් නැහැ. නමුත් පරමාර්ථ ධර්මයට අනුව බැලුවොත්

දෙපතුවලෙන්, අත්වලින්, හිසෙන්, මුහුණෙන් කොතනින් ස්පර්ශ වුවත් ඒ සම්පස්සථා කියන තැන ඇතිවන විදීම එක හා සමානයි. එකම ධාතු කොටස්වල ස්පර්ශයක් තමා එහිදී ඇතිවන්නේ. නමුත් අප සිතාගෙන සිටීමක් පමණක්මයි මෙනත ඇතිවන්නේ. එයයි මේ පැහැදිලි කළේ. යම්සේ බලවත් වූ පුරුෂයෙක් දිවග කෙළ පිඩක් රැස්කොට නිදුකින්ම වමාරා නම් ශ්‍රාවකයෙහි, එලෙසින්ම මේ මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිතයන් අපවිත්‍ර දෙයින් පිරී පවතිනවා යනුවෙන්. යම්කෙනෙක් මේ ශරීරය ගැන සිතා, ධර්මයේ පැහැදිලි කරන ආකාරයට පඤ්ච කාම ගුණ සම්පත්හි ඇලීමක් ඉටියා, කන්තා, මනාපා ආදී වශයෙන් ඇතිකර ගන්නවා නම්, එනිසාම රාගයට, කාමයට ඇලෙනවා නම් බැඳෙනවා නම් එය නිස්සාරයි. අල්පයි. කෙටියි. බොහෝ දුකින් පිරි පවතිනවා.

★ ශ්‍රාවකයෙහි, යම්සේ දවසක් තැවුණු යකඩ කබලක මස් පිඩක් දමන ලද්දේ, ඉක්මනින්ම හැරීව යයිද, ස්ථිර නොවේද, ශ්‍රාවකයෙහි එපරිද්දෙන්ම මනුෂ්‍යයන් ජීවිතය මාංසපේශියකට උපමා කොට ඇත. ඒසෙයින්ම මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිත අල්පයි. කෙටියි. බොහෝ දුක්වෙයි. දැඩි ආයාස ඇතිවෙයි. ප්‍රඥාවෙන් දැනගත යුතුවෙයි. කුසල් රැස් කරන්න. බඹසර හැසිරෙන්න. උපන්නාහට නොමැරීමක් හැත.

මේ උපමාව ගැන නැවත මෙනෙහි කරන්න. දවසක්ම ගින්දරෙන් පිළිස්සුණු යකඩ කබලකට මස් පිඩක් දමුවොත් එය ඉක්මනින්ම පිළිස්සී යාවි. ශ්‍රාවකයෙහි, එපරිද්දෙන්ම ඉක්මනින්ම දැවී යන ශරීර කුඩුවකුයි අප හැමට තිබෙන්නේ. මෙසේ මනුෂ්‍ය ශරීරය මාංශ පේශියකට උපමා කොට ඇත.

පින්වතුනේ, පරමාර්ථ ධර්මයට අනුව මේ ජීවිතය ගෙවිල යන ආකාරය ආදිත්ත පරියාය සූත්‍රයේ සඳහන් කරනවා. ඇස, කණ, නාසය, දිව, ශරීරය හා සිත සමග ඇවිලෙමින් හිස් ආකාශය දෙස බලා ඉන්නේ ඇයි? නිකටෙ අත තබාගෙන සුසුම් හෙළන්නේ ඇයි? ඇසෙන් දුටු රුවක් හෝ දෙයක් නිසා රාග, දෝෂ, මෝහ ආදී කෙලෙස් වලින් හටගත් ශෝක, පරිදේව, දුක් දොම්නස් නිසයි, කියන්න බැරි තරම් දුකකින් සිත පිරී ඇතැයි, ඔබ දුකවන්නේ ඒනිසයි.

ධර්මයේ පැහැදිලි කරන්නේ එයයි. නිරන්තරයෙන්ම අපි ඇස, කණ, නාසය, දිව, ශරීරය හා සිත ඇවිලගෙනයි ඉන්නේ. ඔබ පවසන්නේ ඔඵව ගිනි අරගෙන කියලයි. නමුත් ඇවිලගෙන ඇත්තේ හිතයි. හිත ඒවා පිළිගත් නිසයි. අග්‍රාතවත් පාඨග්ජන ජීවිතයක අඵයට ගිනි පුපුරු වගේ ඇස, කණ, නාසය, දිව, ශරීරය, සිත ඇවිලෙමින් පවතිනවා. "මම එතනට ගියේ එවැනි දෙයක්

හිතාගෙන නොවෙයි. ඒත් ඒ වෙලාවේ මට මොනවා උනාද කියල මම දන්නේ නැහැ." මෙසේ මේ ඉඤ්ජියන් ගිනි අවුලගෙන ඉන්න ඇත්තන් ඉන්න පුළුවන්. එය මහා විපතක් වෙන්න පුළුවන්. ආදිත්ත පරියාය සූත්‍ර දේශනාව අවසානයේ මුළු පඤ්චස්කන්ධය ම අවුළුවා ගන්නවා යයි සඳහන් කළේ එයයි.

බුදුරජාණන් වහන්සේ උපමාවකින් දක්වනවා. එසේ රූපයක් නිසා හිත ඇවිලගන්නවාට වඩා රත්කළ යකඩ හුලක් අරගෙන ඇහැට ඇණ ගන්න එක හොඳයි කියා. ආදිත්ත පරියාය සූත්‍ර දේශනාවේදී එසේ සඳහන් කළේ ඇයි? රත්කළ යකඩ හුලකින් ඇසට ඇණ ගත්තොත් ඇස නැති වෙන්නේ මේ ජීවිතයට පමණයි. නමුත් ඒ ඇස නිසා, ඇස මුල්කරගෙන රූපය නිසා රාග, ද්වේෂ, මෝහ ආදී කෙලෙස් ගින්දර ඇති කර ගත්තොත් එය මේ ජීවිතයට පමණක් නොවෙයි. සසර ගමන පුරාම ඇවිලෙන්න වෙයි. සතර අපායේ ඉපදිලා අප්‍රමාණ වූ දුක් විදින්න වෙයි. එයයි එහිදී පැහැදිලි කළේ. මේ ජීවිතය මාංශ පේශියක් වගේ, රත්කළ යකඩ කබලකට දමුවොත් ඉක්මනින්ම නැතිවෙලා පිළිස්සිලා යනවා වගේ ජීවිතයන් දුකින් පිරි අල්ප වූ දෙයක් බවයි පැහැදිලි කළේ.

★ "ශ්‍රාවකයෙහි, යම්සේ වධයට නියම වූ ගවදෙනක් වධක ස්ථානය කරා ගෙනයනු ලබන්නී යම් ම පාදයක් ඔසවා නම් වධයටම සමීප වෙයි. මරණයටම ළං වූයේ වෙයි. ශ්‍රාවකයෙහි, එසෙයින්ම වධයට නියත වූ දෙනක උපමා කොට ඇති මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිතය අල්ප වෙයි. ඉතාම කෙටි වෙයි. බොහෝ දුක් ඇති වෙයි. බොහෝ පීඩා ඇති වෙයි. ප්‍රඥාවෙන් දැන යුතුය. කුසල් කට යුතුය. බඹසර හැසිරිය යුතුය. උපන්නාහට නොමැරීමක් හැත."

වධයට නියම වූ ගවදෙනක් වධක ස්ථානය කරා ගෙනයනු ලබන විට ඔසවන පාදයක් පාසාම මරණය කරා ළං වීමකුයි වන්නේ. අපේ ජීවිතත් ඒ වගේමයි. වධයට නියම වූ දෙනක උපමාකොටයි අපේ ජීවිත පිළිබඳව පෙන්වා දෙන්නේ. අපි කොතනක ගමන් කළත් සෑම පියවරක් මරණයටයි ළං වන්නේ. මේ ජීවිතය අල්පයි. කෙටියි. බොහෝ දුකින් පිරිලා. ආයාස සහිතයි. ඒනිසා බුදුරජාණන් වහන්සේ ආරාධනා කරනවා කුසල් කරන්න කියා.

'කතඛබ්බං කුසලං වර්තබ්බං බ්‍රහ්ම වරියං හතී ජාතස්ස අමරණං'

මේ ජීවිතය හැමදාම තිබෙන්නේ නැහැ. ඉපදුණු හැම කෙනෙකුටම මරණයෙන් ගැලවෙන්න බැහැ.

★ ශ්‍රාවකයෙහි, එසමයෙහි මිනිසුන්ට අවුරුදු හැට දහසක් ආයුෂ විය. පන්සියයක් අවුරුදු වයසැති කුමරිය පති කුලයට යාමට සුදුසු වූවාය. මහණෙහි, එකල මිනිසුන්ට ආබාධයෝ හයක් පමණක් ඇති වූහ. ශීතය, උෂ්ණය, කුසගින්න, පිපාසය, මලපහරණය, මුත්‍රාපහරණය යනුවෙනි.

මෙයින් පැහැදිලි කරන්නේ අවුරුදු හැට දහසක් ආයුෂ තිබුණ අයට තිබුණ ආබාධ හයක් පමණක් බවයි. අඩු ගණනේ කිවිසුමක් අපහසුවෙන් පිටවන ආකාරයේ ආබාධයක්වත් තිබුණේ නැහැ. මෙකල තිබුණේ දීර්ඝායුෂ. විවාහ වන්නේ වයස අවුරුදු පන්සියයේදී. පනස් නව දහස් පන්සියයක කාලයක් ආබාධ රහිතව ජීවිතය ගත කරන්න අවස්ථාව තිබුණා. සාමාන්‍ය ලෝකයා හිතන්නේ එහෙමයි.

මහණෙහි, එබඳුවම අරක ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ මෙසේ දීර්ඝායුෂ වූ කල්පවත්තා වූ අල්ප වූ ආබාධ වූ මනුෂ්‍යයන් අතරෙහි ශ්‍රාවකයනට මෙසේ දහම් දෙසීය. ඒ අරක ශාස්තෘන් වහන්සේටත් දීර්ඝායුෂ තිබුණා. උන්වහන්සේ ශ්‍රාවකයන්ට ධර්ම දේශනා කරනවා.

ශ්‍රාවකයෙහි, මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිත අල්ප වෙයි. කෙටිවෙයි. ඉතාම ස්වල්ප වෙයි. බොහෝ දුක් ඇතිවෙයි. බොහෝ සිත් තැවුල් ඇතිවෙයි. ප්‍රඥාවෙන් දත යුතුය. කුසල් කළ යුතුය. බ්‍රහ්මචරියාවේ හැසිරිය යුතුය. උපන්නාහට නොමැරීමක් නැත.

අපට වගේ අවුරුදු සියයක් කාලයක් නොවෙයි ආයුෂ අවුරුදු හැට දහසක් තිබුණු කාලයේදීත්, එතරම් ආබාධ නොතිබුණු කාලයේදීත් 'අරක' ශාස්තෘන් වහන්සේ ඒ මනුෂ්‍යයන් අතර වැඩ වෙසෙමින් මෙසේ දේශනා කරනවා. ශ්‍රාවකයෙහි, මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිතය අල්පයි. කෙටියි. ඉතාම ස්වල්පයි. බොහෝ දුක් ඇතිවෙයි. සිත් තැවුල් ඇත්තේ වෙයි. ප්‍රඥාවෙන් දකින්න. කුසල් කරන්න. බ්‍රහ්මචාරියාවේ හැසිරෙන්න. උපන්නාහට නොමැරීමක් නැත.

මේ දීර්ඝ වූ සංසාර ගමන සමග බලන විට අවුරුදු 60,000 නොවෙයි 100000 ත් ඉතාම කෙටියි. දීර්ඝ සංසාර ගමනේ පවත්නා ආයුෂත් එක්ක බලනවිට, විශේෂයෙන්ම සතර අපායට එක්වෙලා දුක් විඳින කාලයත් සමග බලන විට අවුරුදු 60000 අලගු තබන්න වත් බැරි ඉතාම කෙටි කාලයක්. ඒනිසයි අරක ශාස්තෘන් වහන්සේ මිනිසුන්ගේ පරම ආයුෂ අවුරුදු 60000 ක් තිබෙන කාලයේදී පවා මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිතය අල්පයි. කෙටියි. ඉතාම ස්වල්පයි.

දුක් ඇතියේ වෙයි. බොහෝ සිත් තැවුල් ඇතියේ වෙයි. එය ප්‍රඥාවෙන් දැක කුසල් කරන්න. බ්‍රහ්මචරියාවේ හැසිරෙන්න. උපන්නාහට නොමැරීමක් නැත යනුවෙන් දේශනා කළේ.

'මහණෙහි, මෙකල්හි මනුෂ්‍යයන්ගේ ජීවිත අල්ප වේ. ස්වල්ප වේ. ඉතා කෙටි වේ. බොහෝ දුක් ඇතියේ වෙයි. බොහෝ සිත් තැවුල් ඇතියේ වෙයි. ප්‍රඥාවෙන් දත යුතුය. කුසල් කටයුතුය. බලසර හැසිරිය යුතුය. උපන්නාහට නොමැරීමක් නැත. මහණෙහි, මෙකල්හි බොහෝ කලක් ජීවත් වේ නම් හෙතෙම අවුරුදු සියයක් හෝ ඉන් ස්වල්පයක් වැඩිය ජීවත් වෙයි.

දැන් අප ගෞතම බුදුරජාණන් වහන්සේ 'අරක' ශාස්තෘන් වහන්සේ දේශනා කළ දහම හා සමඟින් ජීවිතයට ගලපනවා. මේ කාලය ගැන බලන්න. යමෙක් මෙකල්හි බොහෝ කලක් ජීවත් වේ නම් අවුරුදු සියයක් හෝ ඉන් ස්වල්පයක් වැඩියෙන් පමණයි ජීවත් වන්නේ.

★ මහණෙහි, සියක් ආයු පවත්වනුයේ හේමන්ත සෘතු සියයක්, ග්‍රීෂ්ම සෘතු සියයක් වර්ෂා සෘතු සියයක් නම් සෘතු තුන් සියයක් ම ජීවිතය පවත්නේය. ආයුෂ සියයක් නම් අවුරුද්දට සෘතු තුනක් යයි බෙදුවොත් (ග්‍රීෂ්ම, හේමන්ත, වර්ෂා) සිය තුනෙන් වැඩි කළ විට සෘතු තුන්සියයකි. මහණෙහි, සෘතු තුන්සියයක් ජීවිතය පවත්වනුයේ හේමන්ත සෘතු තුන්සියයක් ජීවිතය පවත්වනුයේ හේමන්ත මාස 400 ක් (මාස 4 x 100) ග්‍රීෂ්ම මාස 400 ක් හා වර්ෂා මාස 400 ක් යනුවෙන් මාස 1200 ක් ජීවිතය පවත්වන්නේය. මහණෙහි, වර්ෂ 1200 ක් ජීවිතය පවත්වනුයේ හේමන්ත 800 ක්, ග්‍රීෂ්ම 800 ක්, වර්ෂා 800 ක් අඩමස් ලෙස 2400 අඩමස් වසන්නේය. මෙය මේ සසර ගමනේ දීර්ඝ බව පෙන්වා දෙන්නක්. දුක පිළිබඳව පැහැදිලි කරන්නක්.

★ මහණෙහි, සුවිසි අඩමස් සියක් ජීවිතය පවත්වනුයේ හේමන්ත රාත්‍රී දොළොස් දහසක් හා ග්‍රීෂ්ම රාත්‍රී දොළොස් දහසක් හා වැසි කල් රාත්‍රී දොළොස් දහසක් යනුවෙන් තිස්හය දහසක් රාත්‍රී ජීවත් වන්නේය. මහණෙහි, තිස්හය දහසක් රාත්‍රී ජීවිතය පවත්වන්නේ හේමන්ත බත් සුවිසි දහසක්, ග්‍රීෂ්ම බත් සුවිසි දහසක්හා වැසි කල් බත් සුවිසි දහසක් හාමච්චිරි හාබත් ආහාරය ද සමඟ දෙසැත්තැ දහසක් බත් අන්තරායෙන් ජීවිතය පවත්වන්නේය. එම බත් අන්තරාය නම් මේවාය. කිපුනේ බත් අනුභව නොකරන්නේය. දුකට පත් වූයේද ආහාර අනුභව නොකරන්නේය. රෝගී වූයේද බත් අනුභව නොකරන්නේය. අලාභයට පත්වූයේද ආහාර අනුභව නොකරන්නේ පෙමණ

කාලයක් බත් අනුභව කොට තිබෙනවා. කිරි බිල තිබෙනවා. වෙනත් විදියකට නම් 72,000 කාලයක් බත් අනුභව කළා. නමුත් එයත් අන්තරායක් ලෙස කේන්ති ගිය අවස්ථාවේ සැලකුවා. දුකට පත්වූ විට, රෝගී වූ විට, අලාභයේදී වැනි අවස්ථා වල ආහාර ගන්නේ නෑ.

★ මහණෙනි, මෙලෙස සියවස් ආයු ඇති මනුෂ්‍යයාගේ ආයුෂ ද මා විසින් පවසන ලදී. ආයු ප්‍රමාණය ද කියන ලදී. සෘතුහුද පවසන ලදී. අවුරුදුත් පවසන ලදී. මාසත් පවසන ලදී. අර්ධ මාසයෝද පවසන ලදහ. රාත්‍රීහු ද පවසන ලදහ. දහවල්හු ද පවසන ලදහ. බත්හු ද කියන ලදහ. බත් පිළිබඳ අන්තරායෝ ද කියන ලදහ.

මේ පැවසූ දේ සියල්ලටම එකින් එක ගණන් සාදා තේරුම් ගන්න එක වඩා හොඳයි. නමුත් නොගත්ත කියල ගැටළුවක් නැහැ. නමුත් මේ උපමාව දැක්වුවේ, ගණන් හදල අවසාන 72000 ක් කියන තැනට ආවේ මේ සසර ගමනේ ජීවිතය අනිත්‍යතාවය, මනුෂ්‍ය ජීවිතයේ අනිත්‍යතාවය පෙන්වන්නයි.

★ මහණෙනි, ශ්‍රාවකයන්ට හිතැති අනුකම්පා කරන ශාස්තෘන් විසින් අනුකම්පා පිණිස යමක් කළ යුතු නම් එය මා විසින් නුඹලාට කරන ලදී. ඒ ඒ කැන ගස්මුල් ඇත. ශුන්‍යාගාරයෝ ඇත. ධ්‍යාන කරන්න. ප්‍රමාද නොවන්න. පසුව විපිළිසර නොවන්න. මේ නුඹලාට අපගේ අනුශාසනයයි.

අපගේ ගෞතම බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කරනවා, 'අරක' ශාස්තෘ වරයාණන් වහන්සේ ඒ අයුරින් දේශනා කළේ ආයු කාලය අවුරුදු 60,000 ක් තිබුණු කාලේ. ආබාධ හයක් පමණක් තිබුණ කාලේ. අද නම් සීතල, උෂ්ණය කියන එක ආබාධයක් හැටියට හිතන එකක් නැහැ. ඔබ ඇතැම්විට සීතල, උෂ්ණය නැති කර ගැනීමට කොපමණ ක්‍රමවේදයන් තිබේදැයි අසාවී. ඔය ආකාරයට අනෙක් කටයුතුන් ඇතැම්විට ආබාධ ලෙස දකින එකක් නැහැ. එකල කුමරියක් විවාහයට පත්වුණේ අවුරුදු 500 දී. ඊට පසුව අවුරුදු 59500 ක කාලයක් ඕනෑනම් දීර්ඝායුෂ ලබා ජීවත්වෙන්න තිබුණා. අර විදියේ කිසිදු රෝගාබාධයක් හැබැවටම ඇති නොවී එවැනි කාලයකදී පවා 'අරක' ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ දේශනා කළේ මේ පරමාර්ථ ධර්මය මුල් කරගෙන අවුරුදු 60000 ක් නොවෙයි කල්පයක් හිටියත් දීර්ඝ සංසාර ගමන දුකින් පිරිලා.

'දීඝ රත්තං වො හික්ඛවෙ දුක්ඛං පච්චනුභුතං' දීර්ඝ කාලයක් සසර ගමනේ දුක් විඳ තිබෙනවා. එහි මූල හොයන්නත් බැහැ. කෙළවර සෙවීමත් අපහසුයි.

'අනමතගොයං හික්ඛවෙ සංසාරො. පුබ්බා කෝටි හ පඤ්ඤායති'

කෙළවරක් දකින්නට අපහසු වූ සංසාර ගමනකයි නුඹලා සිටින්නේ. එසේනම් අවුරුදු 60000 අලගු තබන්න වත් බැහැ කියන එකයි එහ අදහස. අවුරුදු 60000 ක් ආයුෂ තිබුණු කාලේත් බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළේ එයයි. විශේෂයෙන් තරුණ දරුවෙක්වත් අසන්නේ නැතිවේවි. ස්වාමීනි, උදේ පාන්දර සිටම දුකයි දුකයි කියා දේශනා කළේ ඇයි? දිරාගෙන යනවම කියල ඇයි දේශනා කරන්නේ.

අවුරුදු 60000 ක් ජීවත් වූ අයටත් දේශනා කළේ ඉතාම අල්පයි. ඉතාම කෙටියි. දුක් වලින්, ආයාස වලින් පිරිලා. කුසල් සම්පාදනය කරන්න. බුන්මවරියාවේ හැසිරෙන්න. උපන්නාහට නොමැරීමක් නැත.

අවුරුදු 60000 ආයු කාලේ එසේ නම් මේ අවුරුදු 100 ටත් අඩු කාලේ උදේ පටන් නොවෙයි කණට ඇහෙන හැම වෙලාවෙම බුන්මවරියාවේ හැසිරෙන්න. කුසල් සම්පාදනය කරන්න. උපන්නානම් මැරෙනවා නොවේද යන අදහස මතක් කළ යුතු නොවේද? ස්වාමීන් වහන්සේ මෙය සදහන් කරන්නේ කරුණාවෙන්.

යම් හිතකට හිතුණා නම් හිමිදිරි පාන්දර පටන්ම දුකයි දුකයි මියැදෙනවා. මියැදෙනවා. අනිත්‍යයි අනිත්‍යයි කියල ඇහෙනවා. අවුරුදු 60000 කාලේත් එහෙම නම් අවුරුදු 100 ටත් අඩු මේ කාලේ එසේ දේශනා කළ යුතු නේද? බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළේ එයයි.

මහණෙනි, ශ්‍රාවකයන්ට හිතැති අනුකම්පා කරන ශාස්තෘ විසින් අනුකම්පා පිණිස යමක් කළ යුතු නම් එය මා විසින් නුඹලාට කරන ලදී. බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කරනවා ශ්‍රාවකයන්ට මහන්සේ හිතැති, අනුකම්පා කරන ශාස්තෘවරයෙක් යමක් කළ යුතු නම් ඒ සියල්ල මම නුඹලාට කළෙමි. දිනකට පැය දෙකක් පමණක් සැතපුණු බුදුරජාණන් වහන්සේ අනිත් සියලු වෙලාවෙම කඳු ශිඛර තරණය කරමින්, ඇවිද යමින් අනුන්ගේ අගුපිල්වල සිටිමින්, ඉඳුල් බත් පවා ආහාරයට ගනිමින් අප්‍රමාණ දොස් ලැබුවා. අභූත

වෝදනා වලට ලක් වුණා. නින්දා ලැබුවා. තුන් හාර මාසයක් කුසගින්නේ සිටින්න වුණා. මේ සියල්ලටම මුහුණ පෑවේ ලෝකයාට හිතසුව ලබා දීම පිණිසයි. මම ඒ සියල්ල සිද්ධ කළා. අවසානයෙහි පරිනිර්වාණයට මත්තෙන් යම් සැකයක් තිබේ නම් දැන්අසන්න. නැතිනම් දුක්වෙයි. එය තමන්ට ඇසීමට බැරි නම් යහළුවකු ලවා වත් අහගන්න. මෙය ඔබේ ජීවිතවලටත් කොතරම් ගැලපෙනවද? ඇතැම් කියන්න බැරි දේවල් යහළුවකු ලවා අහගන්නවා නේ. බුදුරජාණන් වහන්සේ එයයි මේ සඳහන් කළේ. ශාස්තෘ ගෞරවයෙන් ඔබට ඇසීමට බැරි නම් යහළුවකු ලවා වත් අහගන්න. නැත්නම් පිරිනිවන් පෑවට පස්සේ දුක් වෙයි. මහා කරුණාවෙන් පිරිපුන් ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ තමක් යම් දෙයක් කළ යුතු නම් ඒ සියල්ල සම්පූර්ණ ලෙස කළා නේදැයි දැනෙනවා ඇති.

ඒ ඒ තැන ගස් මුල් ඇත. ශුන්‍යාගාර ඇත. ධ්‍යාන කරන්න ප්‍රමාද නොවන්න. පසුව විපිළිසර නොවන්න. මේ නුඹලාට අපගේ අනුශාසනයයි. බලන්න භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මොනතරම් මහා කරුණාවෙන් දේශනා කොට තිබේද? ඒ ඒ තැන ගස්මුල් ඇත ආදී ලෙස එදා හැටියටයි පහසුවෙන් ධර්මය දැකීම සඳහා දේශනා කළේ.

අපට මොනතරම් ආරාම තිබේද? මොනතරම් ශුන්‍යාගාර, කලබල, කරදර නැති තැන් තිබෙනවද? තමන්ගේ නිවසේ වුවත් හිමිදිරි පාන්දරින් වෙලාවක් සොයාගන්න බැරිකමක් නැහැ. ධ්‍යාන කරන්න ප්‍රමාද නොවන්න. නැතිනම් ඔබට බොහෝ දුක්වෙන්න වෙයි. ලෙඩ ඇදකට වැටුණොත් ඇයි මට මෙහෙම වුණේ? මට දනක් පිනක් කර ගන්න බැරි වුණා. අනේ ස්වාමීන් වහන්සේ තමක් වඩමවාගෙන එන්න. නමුත් ඇස් දෙක ඇර ගැනීමට බැරි නම් පිරිත් අහන්න කැමති වුණත් ඇසෙන්නේ නැති නම් පිරිත්, බුදුගුණ කියන්න කැමති වුනත් දෙතොල් සොලවා ගන්න බැරිනම් ගිලන් වී සිටී නම් නැගී එන දුක් වේදනා වලින් දවී දවී ලෙඩ ඇදේ සිටී නම් කොයිතරම් ප්‍රමාදද? එවිට හිත විපිළිසර වෙයි. දුක් වෙයි. බියක් දැනෙයි. ජීවිතයේ මට යමක් කරගන්න බැරිවුණා කියා. භාවනාව දන්නේ නෑ කියා. මනස වඩන්න කොහොමද කියා. අත්හරින්න කිවුවත් අත්හරින්නේ කෙසේද? මම, මගේ නොවෙයි කියා කිවුවත් මම කොහොමද එහෙම හිතන්නේ? භාවනාවට පුරුදු නැති මගේ හිත, ධ්‍යානයට පුරුදු නොකරන ලද හිත මොනතරම් නම් දුකට පත්වෙන්න පුළුවන්ද? එයයි විපිළිසර වෙනවා යයි සඳහන් කළේ. ඉන්පසු 'දුගගති භය' එනම් අපාය පටන් අප්‍රමාණ වූ දුක්වලට පත්වෙන්නට විමයි.

★ අරක ශාස්තෘන් වහන්සේ තම ශ්‍රාවකයන්ට කළ අනුශාසනය නැවත සිහිපත් කළ අප භාග්‍යවතුන් වහන්සේ අපටද එම අවවාද අනුමත කොට දේශනා කරනවා. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ අවසාන වශයෙන් සිදු කළ උපමාව නැවත සිහිපත් කරන්න. අවුරුදු, සෘතු, මාස, අර්ධ මාස, රාත්‍රී වශයෙන් පෙන්වා එපමණ කාලයක් මවුකිරි හා බත් ගෙන ජීවිතය කාලයක් මවුකිරි හා බත් ගෙන ජීවිතය පවත්වන්නේය. එනමුත් එම ආහාරය ද සුව පිණිසම නොවන්නේය. දුක් දොම්නස් ඉදිරියෙහි එම ආහාරය ද අවශ්‍ය නොවන්නේය. සසරෙහි පැවැත්ම හා ජීවිතයෙහි පැවැත්ම ඒ ආකාරයෙනි. එබැවින් මෙම සූත්‍ර දේශනාවේ පැහැදිලි කළ ආකාරයට ජීවිතයට කෙරෙහි පරමර්ථ ධර්මයට අනුව නුවණින් දැක උතුම් නිවන පිණිසම ධ්‍යාන කරන්න. කුසල් සම්පාදනය කරන්න. ඒ උතුම් වූ චතුරාර්ය සත්‍ය ධර්මය අවබෝධය පිණිසම වෙර වීර්යය දරන්න යයි අධිෂ්ඨාන කරමින් හැමදෙනාටම උතුම් චතුරාර්ය සත්‍ය ධර්මය අවබෝධය පිණිසම වේවායි මහත්වූ කරුණාවෙන් අධිෂ්ඨාන කරනවා. ප්‍රාර්ථනා කරනවා.

සාධු ! සාධු ! සාධු !

හිතට සතුටක් සැනසිල්ලක් නොලැබුණොත් 'මේ කිසිවක් මට එහා' කියමින් හැම හදවතකම ඇතිවන සිතුවිලි මුවින් පිටවෙන්න පුළුවනි. ලෝකයේ මනුෂ්‍යයින් කුමන වර්ණයකින් පෙනුනත් (සුදු, කළු, දුඹුරු පාටින්) මේ ශරීරය පුරාවටම ගලාගෙන යන රුධිරය නම් රතු පාටයි. ඉන් අදහස් කළේ සෑම මිනිස් සිතකම අවසානයේදී බලාපොරොත්තු වන්නේ මානසික සන්තෘෂ්ඨියයි, සැනසිල්ලයි.

ආදිබ්‍රහ්මවරය පඤ්ඤා සූත්‍රය

නමෝ තස්ස භගවතෝ අරහතෝ සම්මා සම්බුද්ධස්ස
නමෝ තස්ස භගවතෝ අරහතෝ සම්මා සම්බුද්ධස්ස
නමෝ තස්ස භගවතෝ අරහතෝ සම්මා සම්බුද්ධස්ස

“අට්ඨිමෙ භික්ඛවෙ, හෙනු අට්ඨි
පච්චයා, ආදි බ්‍රහ්මවරයකාය පඤ්ඤාය
අපපට්ඨද්ධාය පටිලාභාය භියෙසාභාවාය
වෙපුල්ලාය භාවභාය පාරිපුරියා
සංවත්තනි”

“මහණෙනි, නොලැබූ මාර්ග බ්‍රහ්ම වරයාවට හේතුවන විදුර්ගනා ප්‍රඥාව ලබනු පිණිස, ලැබූ ප්‍රඥාව අධිකත්වය පිණිසත් විපුල බව පිණිසත්, වැඩිම පිණිසත් පරිපූර්ණ බව පිණිසත් හේතු අටකි. ප්‍රත්‍ය අටකි.”

කාරුණික වූ පින්වතුනි,

තුනුරුවන් සතු අනන්ත මහා ගුණ බලයෙන් පින්වත් ඔබ හැම දෙනාටම ධර්මාවබෝධය පිණිස කුසල ධර්මයන් වැඩි උතුම් නිර්වාණවබෝධය පිණිස මේ උතුම් ධර්මානුශාසනාව හේතුවේවායි මහත් වූ කරුණාවෙන් අධිෂ්ඨාන කරන්න කැමතියි.

තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් දේශනා කරන ලද ඒ අමා දහමින් බිඳක්, මේ උතුම් සූත්‍ර දේශනාව පැහැදිලි කරමින් ඔබ වෙත ඉදිරිපත් කරන්නේ ජීවිතේ ගමනේ සැනසිල්ලක් ලබා ගැනීමටයි.

මේ ලෝකයේ අප කවුරුත් සොයාගෙන යන්නේ මානසික සන්තෘෂ්ඨියයි, සැනසිල්ලයි. ලෝකික ලෝකයෙහි කුමන සම්පතක් ලැබුවත්,

මනුෂ්‍යයින් පමණක් නොවෙයි, තිරිසන් සතුන් පවා, මේ ලෝකයේ කවුරුවත් දුකකට වේදනාවකට කැමති නැහැ. එසේ නම් මේ ලෝකයේ පහල වූ ශ්‍රේෂ්ඨතම මනුෂ්‍ය රත්නය, මහා කරුණාවෙන් හා ප්‍රඥාවෙන් පිරිපුන් ඒ භාග්‍යවත්වූ අරහත් වූ සම්බුදු රජාණන් වහන්සේ විසින් මේ සිත මුල් කරගෙන දේශනා කළේ, සිතේ නිවීමෙන් කයත් නිවිලා, මෙලොව ජීවිතය සුවපත් වෙලා, සංසාරක ජීවිතයෙන් නිදහස් වෙන්න පුළුවන්කම ලැබුණොත් එතන අමා සුවය නම් වූ හැබෑම නිවීම ඇතිවේවි.

මේ දීර්ඝ වූ සංසාර ගමන පුරාවටම රාගය නිසා, ද්වේශය නිසා, මෝහය නිසා (එනම් ඇලීම, ගැටීම, අනවබෝධය නිසා) අප කවුරු කවුරුත් සියළු සත්ත්වයින් තෘෂ්ණාවෙන් මේ සසර ගමනට බැඳුණා. ඒ තෘෂ්ණාව නිසා ම දීර්ඝ කාලයක් පුරා හඬාගෙන දු:බිත ගමනකයි පැමිණියේ. එසේ පැමිණ මේ ලැබූ උතුම් මනුෂ්‍ය ජීවිතය මොනකරම් වටිනවද?

පින්වතුනේ, ඔබයි මමයි බුද්ධෝත්පාද කාලයක උපත ලබන්න තරම් භාග්‍යවන්ත වුණා. අප හැම කෙනෙකුටම බලවත් වූ කුසල කර්ම නිසා ලැබුණු දේවල් ගැනත් මෙනෙහි කරන්න පුළුවනි.

චතුරායඪී සත්‍ය ධර්මය ශ්‍රවණය කරන්න පුළුවන්. ප්‍රත්‍යන්ත දේශයක උපත ලැබුවා. කල්‍යාණවන්ත, ගුණවන්ත දෙමව්පියෝ මුණ ගැසුණා. ඒ වගේම ගිහි හෝ පැවිදි හෝ වේවා, කල්‍යාණවන්ත ඇත්තෝ ආශ්‍රයට ලැබුණා. එමඟින් මේ උතුම් ශ්‍රී සද්ධර්මය දේශනා කරන, පැහැදිලි කරන ඒ මඟ යන ඇත්තෝ අපට මුණ ගැසුණේ.

පින්වතුනි, අපි කවුරු කවුරුත් සමයක් දෘෂ්ඨියට ළංවුණා. සමයක් ප්‍රඥාව දියුණු කරගතහොත් මේ උතුම් බුද්ධ ශාසනයේදීම ඒ උතුම් වූ දුක්ඛ, සමුදය, නිරෝධ, මාර්ග නම් වූ උතුම් චතුරායඪී සත්‍ය ධර්මය අවබෝධ කරගන්නට පුළුවනි. ඒ අධිෂ්ඨානය ඇති කරගන්නට පුළුවනි. ඒ අධිෂ්ඨානය

ඇති කරගෙන මේ සූත්‍ර දේශනාව පරිශීලනය කරන්න යැයි ඔබ සියළු දෙනාටම මහත් වූ කරුණාවෙන් ආරාධනා කරනවා.

අද දවසේ පැහැදිලි කරන්නට බලාපොරොත්තු වන්නේ ඒ භාග්‍යවත්වූ අරහත් වූ සම්මා සම්බුදු රාජණන් වහන්සේ විසින් දේශනා කරන ලද අංගුත්තර නිකායේ සදහන් ආදී බ්‍රහ්මවරිය පඤ්ඤා සූත්‍රයයි.

තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ සැවැත් නුවර ජේතවනාරාමයෙහි වැඩ සිටිනවා. බුදුරජාණන් වහන්සේ අබියස හික්‍ෂු සංඝයා තැන්පත් වෙලා සිටිනවා. වෙනදා මෙන්ම ධර්ම සභා මණ්ඩපයට බොහෝ ස්වාමීන් වහන්සේලා වැඩම කළේ, මේ ලෝකයේ පහළ වූ ශ්‍රේෂ්ඨතම උතුම් මනුෂ්‍ය රත්නය වන ඒ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ විසින් දේශනා කරන ලද අමා දහමින් සැනසෙන්නටයි.

භාග්‍යවතුන් වහන්සේ අබියස රහතුන් වහන්සේලා මෙන්ම, මාර්ගඵල අවබෝධයට පත් උතුමන්, තවමත් මුළුමනින්ම මේ ආයථි මාර්ගයට ඇතුළත් නොවුණු ඇත්තන් පවා වැඩ සිටින්නට ඇති. අරහත් බෝධිය ලැබූ ඇත්තන්ට වඩ වඩාත් මේ නිබ්බිදාව, නැවත නැවතත් මෙතෙහි කර ධර්ම සංවේගය ඇති කරගෙන ඒ රාග, දෝෂ, මෝහ ආදී කෙලෙස් වලින් බැහැර වූ ඒ විදීම ඇති කරගන්නටත්, (එතන පවතින්නේ නිරාමිස ප්‍රීතිය, එනම් ධර්ම රසයයි.) ඒ වගේම අග්‍රැතවත් හිත් වලට නම් තමන්ගේ සිත්හි පවත්නා රාගය නම් වූ ඇලීම, ද්වේශය නම් වූ තරහව හෙවත් පටිඝය, ගැටීම, මෝහය නම් වූ මූලාව මුත් කරගෙන මේ පරමාර්ථ ධර්මයට ළංවෙන ආකාරයත් ඇතිකරගන්න පුළුවන්.

බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කරනවා, “අට්ඨි මෙ භික්ඛවේ හේතු අට්ඨි පච්චයා ආදීබ්‍රහ්මවරියාය පඤ්ඤාය අප්පටි ලද්ධාය පටි ලාභාය පටි ලද්ධාය භියෙස්භාවය වේපුල්ලාය භාවනාය පාරිපුරියා සංචත්තති.”

මේ ආදී වශයෙන් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පැහැදිලි කොට දේශනා කරනවා, “මහණෙනි, මාර්ග බ්‍රහ්මවරියාවට හේතුවන ප්‍රත්‍යාවන, ඒ වගේම විදර්ශනා නුවණ පහළ කරගැනීම පිණිස හේතුවන, තමන් විසින්ම අවබෝධ කරගත් ප්‍රඥාව දියුණු කර ගැනීම පිණිස හේතුවන්නේ, (භියෙස්භාවය, වේපුල්ලාය, පාරිපුරියා සංචත්තති) කුමක්ද?

මේ හේතුවන්නේ ඉහත අවස්ථාවන් එනම් මාර්ග බ්‍රහ්මවරියාව, විදර්ශනා ඤාණය, ඒ වගේම මෙතෙක් ඇති කරගත් ප්‍රඥාව, (පරමාර්ථ ඤාණය)

යන මේවා ඇති කර ගන්න, වැඩිදියුණු කරගන්න, විශේෂයෙන් දියුණු කරගන්න ‘භාවනාය’ - වඩ වඩාත් සිතෙහි වඩන්න. ‘පරිපුරියා’ ඒ වගේම මුළුමනින්ම සම්පූර්ණයක් ඇති කරගැනීමට හේතුවන කරුණු අටක් මම අද දවසේ පැහැදිලි කරනවා. (හේතු අට්ඨි පච්චයා) යයි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දේශනා කරනවා.

පින්වතුනේ මේ කරුණු අට තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් පින්වත් ස්වාමීන් වහන්සේලා අබියස වැඩ සිටිමින් දේශනා කළත්, උන්වහන්සේලාට පමණක් නොව, හික්‍ෂු, හික්‍ෂුණි, උපාසක, උපාසිකා නම් වූ සිවු පිරිසටම මනාව ගැලපෙනවා. ලෝකයට සම්මා සම්බුදු රජාණන් වහන්සේ නමක් පහළ වන්නේ සියළු සත්ත්‍වයින් මේ සංසාරගත දුකින් මුදවන්නයි. එසේනම් ඒ සම්මා සම්බුදු රජාණන් වහන්සේ ගේ මේ නෛයථිහිත ශ්‍රී සද්ධර්මයෙහි ප්‍රයෝජන ගත යුතුයි. සංසාර ගත දුකින් මිදෙන්න උත්සාහ ගත යුතුයි. එය පුරුදු කළ යුත්තේ පැවිදි වූ උතුමන් පමණක් නොවෙයි.

ගෘහස්ථ ජීවිතයක් ගත කරන පින්වතුන්ට, ධර්මයෙහි පැහැදිලි කරන ආකාරයට ‘ගරාවාසො - සම්බාධෝ බහුකිච්චො - බහුකරණියෝ’ - ගිහි ගෙදර බොහෝ සම්බාධ සහිතයි. බොහෝ කටයුතු, බොහෝ යුතුකම් තිබෙනවා. ඒ වුණත් ඔබ නුවණින් මෙතෙහි කර බලන්න. උපන් සියළු සත්ත්‍වයෝ ඉපදුණා නම් දිරාගෙන යාම, ව්‍යාධිය, මරණය, අප්‍රියයන් හා එකතුවීම, ප්‍රියයන්ගෙන් වෙන්වීම, බලාපොරොත්තු කඩවීම, සංකෂ්පයෙන් (කෙටියෙන්) සදහන් කළොත් මේ රූප, වේදනා, සංඥා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ නම් වූ පඤ්ච උපාදානස්කන්ධය ම දුක මත පිහිටා තිබෙනවා යන මේ ස්වභාවයෙන් අත් මිදී නැහැ.

එසේනම් ඔබේ ජීවිතයේ මොනතරම් සම්බාධ තිබුණත් ස්වාමියා - බිරිඳ, දෙමව්පියෝ - දරුවෝ ලෙසින් යුතුකම්, ගේ දොර රැකියා කටයුතු මේ ආදී බොහෝ කටයුතු තිබෙනවා. එහෙත් පින්වතුනේ උපන් සියළු සත්ත්‍වයෝම දිරාගෙන යාම, ලෙඩ දුක් මරණය ඔස්සේ ජීවිතයේ කෙළවරක් සොයා ගෙන යන ගමනක ඔබ අප කවුරුත්ම ඔබ අප සැනසිල්ල සෙවිය යුත්තේ පින්වතුනේ නිවැරදි මාර්ගයක, එනම් මේ ධර්ම මාර්ගය ඔස්සේයි. ඒනිසා මේ පැහැදිලි කරන ආදී බ්‍රහ්මවරිය පඤ්ඤා සූත්‍ර දේශනාවෙන් පින්වතුනේ සෑම දෙනාටම කිසියම් උතුම් වූ ප්‍රයෝජනයක් ගත හැකි දැයි නුවණින් කල්පනා කරන්නට යැයි ඔබ සියළු දෙනාටම මහත් වූ කරුණාවෙන් ආරාධනා කරනවා.

මාර්ග බ්‍රහ්මචරියාවට හේතුවන විදර්ශනා ඥාණය පිණිස ඒ වගේම තමන් ලත් තමන් ඇති කරගත්, ඒ ප්‍රඥාව වැඩිදියුණු කර ගැනීම පිණිස, විශේෂයක් ඇතිකර ගැනීම පිණිස, සම්පූර්ණත්වයට පත්කර ගැනීම පිණිස, සිතෙහි වැඩිම පිණිස, හේතුවන මේ ප්‍රත්‍ය අට (කරුණු අට) පිළිබඳව නුවණින් සිහිපත් කරන්න.

තතාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කරනවා, මාර්ග චරියාවට හේතුවන විදර්ශනා ඥාණය පිණිස හේතුවන තමන් ඇතිකරගත් නුවණ දියුණු කර ගැනීම පිණිස සම්පූර්ණ කර ගැනීම පිණිස වැඩිදියුණු කර ගැනීම පිණිස හේතුවන කරුණු අටෙන් පළමුවෙනි කරුණ සඳහන් කරනවා.

01. යම් මහණ කෙනෙක් එනම් යම් හික්කුටක්, ස්වාමීන් වහන්සේ නමක්, ශාස්තෘන් වහන්සේ ආශ්‍රය කරනවා. ඒ වගේම හිරි - ඔතප් ස්වභාවයෙන් යුක්තව යම් සබ්බමචාරීන් වහන්සේ (එක්ව වාසය කරන) නමක් ආවායච්චරයෙක් ලෙසට ගුරු තන්හි තබා ගන්නවා. තමාගේ සිහි තබාගෙන ඒ ස්ථානයට ළංවෙනවා. මෙයයි පළමු කරුණු ලෙසින් සඳහන් කළේ.

02. දෙවන කරුණ ලෙසින් සඳහන් කරන්නේ, ශාස්තෘචරියාණන් වහන්සේ ආශ්‍රය කරනවා. ඒ වගේම යම් සබ්බමචාරීන් වහන්සේ නමක් හිරි ඔතප් (පාපයට ඇති ලජ්ජාව සහ බිය) යන අකුසලයට, ලජ්ජාවට බිය ඇති කරගෙන ඒ ස්වාමීන් වහන්සේ, සබ්බමචාරීන් වහන්සේ ගුරු තන්හි පත් කර ගන්නවා. ඒ වගේම වරින් වර, කලින් කල උන්වහන්සේ වෙතට ළංවී පෙළ, අරුත්, අටුවා පිළිබඳව, එනම් තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළ ශ්‍රී මුඛ දේශනා පිළිබඳ එහි අදහස පිළිබඳව එහි වඩාත් අරුත නිවැරදි කර ගැනීම පිණිස ප්‍රශ්න කරනවා. ඉගෙන ගන්නවා. ඒ වගේම වැසි කිබෙන දේවල්, සංවෘත වී ඇති දේවල් මැනවින් විමස විමසා තේරුම් ගන්නවා. තමන්ට දැන ගන්න අවස්ථාව සලසා ගන්නවා. ඒ වගේම ප්‍රකටම කිබෙන දේවල් නැවත නැවතත් මතුකර ගන්නවා. නැවත සැකයක් ඇති නොවන ආකාරයෙන් මේ උතුම් පෙළ දහම මනාව තේරුම් ගන්නවා.

03. තුන්වෙනි කරුණ ලෙසින් සඳහන් කරනුයේ කාය විවේකය, චිත්ත විවේකය යන මේ දෙකෙන් යුක්තව කටයුතු කරනවා.

04. සතරවෙනි කරුණ ලෙස සඳහන් කරන්නේ ශීලයේ පිහිටනවා. මේ අනුශාසනා කරන්නේ ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් මුල් කරගෙනයි. ශීලයේ පිහිටා ප්‍රාතිමොක්‍ෂ සංවරයෙන් යුක්ත වෙනවා. ඒ වගේම ආචාර ගෝචර සම්පන්න වෙනවා. කුඩා අණු කුඩා වරදෙහි පවා බිය දක්නා සුළු ස්වභාවයෙන් යුක්තව කයයි, වචනයයි, සමෝදානයට රැගෙන එමින් (සංවර කර ගනිමින්) පවත්වා ගන්නවා.

05. පස්වෙනි කරුණ නම් ශ්‍රැතධර, ඒ වගේම බහුශ්‍රැත කෙනෙක් බවට පත්වී බහුශ්‍රැත කෙනෙක්, ශ්‍රැතධර කෙනෙක් ගෙන් ධර්මය මනාව ශ්‍රවණය කර තමාගේ සිහි දරාගෙන (ධතා) කටයුතු කරනවා.

එපමණක් නොවෙයි, 'ආදී කල්‍යාණා, මජ්ඣේ කල්‍යාණා, පරියෝසානේ කල්‍යාණා' ආදී ලෙසින් සඳහන් කළ ආකාරයෙන් ඒ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ දේශනා කළ මේ පරමාර්ථ ධර්මයේ මුල, මැද, අග යන මේ තුන් අවස්ථාවම වඩාත්ම ධර්ම රසයෙන් පිරුණ 'සාත්ථං සබ්බඤ්ජනං' අර්ථයෙන් පිරුණු ධර්ම රසය නැමැති ව්‍යඤ්ජනයන්ගෙන් පිරුණු ඒ පරිපූර්ණ වූ බ්‍රහ්මචරියා මාර්ගයට මූලාරම්භය දෙන ඒ සීල බ්‍රහ්මචරියා මාර්ගය ගැන මනාව අවබෝධයක් ඇති කරගන්නවා. මේ මනාව අවබෝධය ඇති කරගෙනම තමාගේ සිහි ඒ වෙනුවෙන් යොදවනවා. ඒ සිහි පිහිටුවනවා. ඒ වගේම එවැනි වදන් ම පවසනවා. සිතේ ඇති කරගත් මේ උතුම් දහම් නැවත නැවතත් විමසා බලනවා. සමාක් දෘෂ්ඨියෙහි ම ප්‍රශ්න කරනවා. නොලැබූ මාර්ග බ්‍රහ්මචරියාවට හේතුවන විදර්ශනා ප්‍රඥාව ලබනු පිණිස, මහත් බව පිණිස, විපුල බව පිණිස, වැඩිම පිණිස, සම්පූර්ණයන් පිණිස හේතු වන්නේය.

06. හයවෙනි කරුණ නම් අකුසල් ප්‍රහාණය පිණිස කුසල් වැඩි දියුණු කිරීම පිණිස බලවත් වූ වීර්යක් ඇති කර ගන්නවා. දූව පරාක්‍රමය ඇතිව එනම් කුමන බාධාවක් ඇතිවුණත් ඒවාට මුහුණ දෙමින් අකුසල් ප්‍රහාණය පිණිස කුසල් වැඩි දියුණු කිරීම පිණිස කටයුතු කරනවා. ඒ කුසල් මාර්ගයට යන මග අත්නොහරින වීර්යයෙන් යුතුවම කටයුතු කරනවා.

07. හත්වෙනි කරුණ ලෙසින් ධර්මයේ පෙන්නා දෙන්නේ, මේ ආදී බ්‍රහ්මචරිය පඤ්ඤා සුත්‍ර දේශනාවේ පැහැදිලි කර දුන්නේ මේ ස්වාමීන් වහන්සේ හික්කු සංඝයා මැදට වැඩම කළත්, කිසි විටෙකවත් නොමනා කථා කරන්නේ නැහැ. රාජ කතා, වෝරා කතා, මේ ආදී වගයෙන් දෙතිස්

කතා ධර්මයේ පැහැදිලි කර තිබෙනවා. එසේ නම් මේ නොමනා කිවුම්, නොමනා කථාවන් කිසි විටෙකවත් කතා කරන්නේ නැහැ.

ඒ වගේම තීරණිත කතාවන් කිසිවිටෙක වත් කතා කරන්නේ නැ. උන්වහන්සේ ධර්මය දේශනා කරනවා. උන්වහන්සේ ඉගෙන ගත් පරමාර්ථ ධර්මය මුල්කරගත් නෛයභාවික ශ්‍රී සද්ධර්මය කියලා දෙනවා. දේශනා කරනවා. අනිත් අයටත් දේශනා කරනවා. ඒ ධර්මයට අනිත් අයත් කැඳවා ගන්නවා. ඒ වගේම තුෂ්ණිමිභුතව වැඩ සිටිනවා. ඒ තුෂ්ණිමිභුතව, එනම් නිශ්ශබ්දතාවය ආයඪී නිශ්ශබ්දතාවයක් බවට පත්කර ගන්නවා. එනම් රහතුන් වහන්සේලා, ආයඪීන් වහන්සේලා නිශ්ශබ්දව සිටියත්, කිසිවිටෙකත් ඒ හිතේ රාගයට මුසුවුණු, ද්වේශයට හෙත් තරහවට, පටිසයට ගැටීමට මුසුවුණු මෝහය හෙවත් මුලාවට මුසුවුණු සිතිවිල්ලක් නම් ඇතිවන්නේ නැ. එයයි ආයඪී නිශ්ශබ්දතාවය යයි සඳහන් කළේ. එසේනම් පින්වත් ස්වාමීන් වහන්සේ ආයඪී නිශ්ශබ්දතාවයෙන් යුතුවයි කටයුතු කරන්නේ.

08. අටවෙනි කරුණ ලෙසින් සඳහන් කළේ, මේ හික්කුළු, පින්වත් ස්වාමීන් වහන්සේ මේ පඤ්චස්කන්ධයේ (රූප, වේදනා, සංඥා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ) රූපය කුමක්ද යනුවෙන් මනාව අවබෝධ කරගන්නවා. රූප සමුදය එනම් රූපය හටගැනීම පිළිබඳව, හේතුව පිළිබඳව අවබෝධ කරගන්නවා. එමෙන්ම රූප අත්ථංගමය, අඝට්ඨමයට යාම, නිරෝධය එසේ නොමැති නම් නැතිවියාම, විනාශය පිළිබඳව මැනවින් අවබෝධ කරගන්නවා.

ඒවගේම වේදනාව, වේදනා සමුදය, වේදනා අඝට්ඨමය, සංඥාව, සංඥා සමුදය, සංඥා නිරෝධය හෙවත් අඝට්ඨමය, ඒ වගේම සංඛාරය, සංඛාර සමුදය, සංඛාර නිරෝධය (සංඛාර අඝට්ඨමය). මේලඟට විඤ්ඤාණය, විඤ්ඤාණ සමුදය, විඤ්ඤාණ නිරෝධය හෙවත් විඤ්ඤාණ අඝට්ඨමය එනම් විනාශය, නැතිව යාම යන මේ පඤ්ච උපාදානස්කන්ධය, පඤ්චස්කන්ධය පිළිබඳව මනාව අවබෝධයක් ඇතිකර ගන්නවා.

පින්වතුන් දැන් ඔබට මතකයිනේ. තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ පින්වත් ස්වාමීන් වහන්සේලා ආමන්ත්‍රණය කරමින් මහත් වූ කරුණාවෙන් දේශනා කළ ඒ ප්‍රශ්නයන් පිළිතුරු පිළිබඳවත් මා සැකෙවින් සඳහන් කළේ. මාර්ග බ්‍රහ්මචරියාවට හේතුවන මාර්ග බ්‍රහ්මචරියාව අවශ්‍යයි නේ. තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් දේශනා කළ 'අරියෝ අට්ඨංගිකො මග්ගෝ'

නම් වූ මෙන්න මේ ආයඪී අෂ්ඨාංගික මාර්ගය, ශීල, සමාධි, ප්‍රඥා ගුණ ඔස්සේ, ත්‍රිශික්‍ෂා මාර්ගය ඔස්සේ අප විසින් ගමන් කළ යුතුයි. ඒ වගේම උදයව්‍යය ඥාණය, භංග ඥාණය, භයතු පටිඨාන මේ ආදීවශයෙන් පින්වතුන් පරමාර්ථ ධර්මය දකින මාර්ගය අප විසින් සකස් කරගත යුතුයි. මේ මාර්ග බ්‍රහ්ම චරියාවට මේ කරුණු අට හේතුවෙනවා. ඒ වගේම විදර්ශනා ඥාණය පහළ කරගැනීම පිණිස හේතුවෙනවා. ඒ වගේම තමන් යම් අවබෝධයක්, ප්‍රඥාවත්, නුවණත් පහළ කරගෙන තිබෙනවා නම් ඒ නුවණ වඩා වැඩි දියුණුවක් ඇති කරගන්න. "හියොහාවාය" - සම්පූර්ණ කරගන්න. "වේපුල්ලාය, භාවනාය" සිතෙහි වැඩීම පිණිස, "පාරිපුරියා" එනම් මුළුමනින්ම සම්පූර්ණත්වය ඇති කර ගැනීමට මේ කරුණු අට හේතුවෙනවා. හේතුවුණුවනවා යැයි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ මහා කරුණාවෙන් දේශනා කළා.

ඉහත සැකෙවින් සඳහන් කළ මේ කරුණු අට තරමක් විස්තර සහිතව අපි පැහැදිලි කර ගනිමු. එවිට ඉතාම පහසුවෙන් පින්වතුන්ට මතකයේ තබාගන්න පුළුවන් වේවි. එසේ නම් මාර්ග බ්‍රහ්මචරියාවට හේතුවන විදර්ශනා නුවණට තමන් මෙතෙක් ඇති කරගත් ඒ පරමාර්ථ ධර්මය මුල්කරගත් නුවණ දියුණු කරගන්න හේතුවන මේ කරුණු විමසා බලමු.

පළමු කරුණ නම් ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ ආශ්‍රය කරනවා. තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ අද දවසේ ජීවත්ව වැඩ සිටින්නේ නැතිවුණත් ධර්මකාය සම්පත්තිය ලෝකය පුරාම වැඩ සිටිනවා. මේ ලෝකයේ කොතැනක අප ගමන් කළත්, මේ ලෝකයේ කොතැනක අප වැඩ සිටියත්, ජීවත් වුණත්, තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළ ඒ දුක්ඛ, සමුදය, නිරෝධ, මාර්ග නම් වූ උතුම් වතුරායඪී සත්‍යය ධර්මය සකසා ගන්නට පුළුවනි. ශ්‍රී සද්ධර්මය අකාලිකයිනේ. එසේ නම් ඒ ඔස්සේ ධර්ම රත්නයෙහි උතුම් වූ ගුණයන් සිහිපත් කළ තැන 'ඒහිපස්සික', 'මිපනයික' මේ ආදී වශයෙන් පැහැදිලි කළ ඒ ධර්ම කරුණු ඔස්සේ අප විසින් කළ යුත්තේ කුමක්ද?

'ඇවිදිත් බලන්න', 'පරීක්‍ෂා කර බලන්න' යනුවෙන් සඳහන් වනුයේ මේ ධර්මය ශ්‍රවණය කරන්න. සාකච්ඡා කරන්න. මනාව සහියේ පිහිටා සිටී, ධර්ම විවය, විරිය, පීතී, පස්සද්ධි, සමාධි, උපේක්‍ෂා යන සත්ත බොජ්ඣංග ධර්ම පුරුදු කරන්න. වඩන්න. මෙහි මනාව සහිය යයි, සඳහන් කරන්නේ මහා සතිපට්ඨාන සූත්‍ර දේශනාවේ පැහැදිලි කරන සතර සති පටිඨානයයි. එසේනම් ඒ සති පටිඨානයේම පිහිටාගෙන කයත්, කයෙහි පැවැත්මත් අනුව සහිය පිහිටුවා ගැනීම, ඒ අභිජ්ඣා දෝමනස්සයත් බැහැර කරගෙන කෙලෙස් තැවීම පිණිසයි.

ඒ වගේම විදීම කෙරෙහි සිහිය පිහිටුවාගෙන සුබ, දුක, අදුකම සුබ යන මේ විදීම කෙරෙහි අභිප්‍රාය දෝමනස්සයන් ගෙන් සිත බැහැර කරගෙන කෙලෙස් තවන වියඪී ඇති කරගන්න. ඒ වගේම සිතත්, සිතුවිලිත් පිළිබඳව අභිප්‍රාය දෝමනස්සයන් බැහැර කරගෙන, කෙලෙස් තවන වියඪීයෙන් යුතුවම සිහිය පිහිටුවා ගත යුතුය. ඒ වගේම ධර්මයන් පිළිබඳව මූලික වශයෙන් පඤ්ච නිවරණ ධර්මයන් බැහැර කරමින්, සප්ත බොජ්ඣංග ධර්ම වඩමින්, දියුණු කරමින් ම අභිප්‍රාය නම් වූ විෂම ලෝභය, සිත දුකට පත් කරන, වේදනාවට පත් කරන, දැඩි උපායාසයන් ඇති කරන මේ දෝමනස්සයන්ගෙන් බැහැරවී කෙලෙස් තවන වියඪීයෙන් ම කටයුතු කරන්න ඕනෑ.

මේ සතර ආකාරයෙන් ම පැහැදිලි කරන සතිය ම පිහිටුවා ගෙන ධම්ම විචයෙන් ධර්මය විමස විමසා සැක තැන් දුරුකරගෙන මේ මග සොයා ගෙන යන්න ඕන. මේ මග යායුතු වන්නේ, මහ සයුරට බැස රළ පහරට මුහුණ දෙමින් රළ පහරට විරුද්ධ දෙසටම (එනම් පටිසෝතගාමී) ජිනා යන මහා චිත්ත ශක්තියෙන් හා බාහු බලයෙන් දෙපා බලයෙන් පිරිපුන් සද්දන්ත පුරුෂයෙක් වගෙයි. එසේනම් ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ නමක් අපට ඇසුරු කරන්න පුළුවනි. එයයි මේ ආරාධනා කළේ.

පින්වතුනි, අද දවසේ ලෝකයේ කොතැනක වැඩ සිටියත් අපට ඇසුරු කරන්න පුළුවනි. එසේ ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ ධර්මය ඔස්සේ ඇසුරු කරන ගමනේ අපට සබ්බමචාරීන් වහන්සේ නමක් අවශ්‍යයි. උන්වහන්සේ සීලයේ පිහිටා, සතිය සමාධිය මැනවින් දියුණු කරන කල්‍යාණ මිත්‍රයාණන් වහන්සේ නමක් ආශ්‍රය කළ යුතුයි. ඒ වගේම අපත් ඒ සබ්බමචාරීන් වහන්සේ කෙරෙහි හිරි, ඔතප් දෙක ඇති කරගෙන, උන්වහන්සේත් හිරි ඔතප් දෙක ඇති කරගෙන, උන්වහන්සේ ගුරු තන්හි තබා ගන්න පුළුවනි. උන්වහන්සේ සීල, සමාධි, ප්‍රඥා ගුණයන්ගෙන් පිරිපුන් වෙලා, උන්වහන්සේ ස්ථානයට යොමු කරනවා. අස්ථානයට යොමු කරන්නේ නැහැ. අස්ථානයෙන් ගලවනවා. උන්වහන්සේ පවසන ඒ වදන් උන්වහන්සේ විසින් භාවිතයෙන් අත්දැකීමෙන්ම පරමාර්ථ ධර්මය මුල් කරගත් අත්දැකීමෙන් මයි උන්වහන්සේ මගපෙන්වලා දෙන්නේ. කරුණාවෙන් කරුණු පෙන්වා දෙන ඒ කරුණාවන්ත වූ කල්‍යාණ මිත්‍රයාණන් වහන්සේ දැන් සබ්බමචාරීන් වහන්සේ ආශ්‍රය කරනවා.

පින්වතුනේ, මේ අවස්ථාවයි බුදුරජාණන් වහන්සේ පළමුවෙනි කරුණ වශයෙන් දේශනා කළේ. දේශනා කරන අප වගේම ශ්‍රවණය කරන ශ්‍රාවක ශ්‍රාවිකා ඔබටත්, ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ ඇසුරු කරනවා වගේම මෙවැනි

සබ්බමචාරීන් වහන්සේ නමකගේ ආශ්‍රය අවශ්‍යයිනේ. මෙවැනි සබ්බමචාරීන් වහන්සේ නමකගේ ආශ්‍රය ඇතිවුණාම මේ දහම් මාර්ගයේ යම් ගැටළුවක් ඇතිවුණාම එතෙතට ළංවෙන්න, විමසා බලන්න පහසුයි. ඒ ගමන් මාර්ගය, වර්තයේ පවතින ඒ ආදර්ශමත් බව, ජීවිතයට එකතු කර ගන්න පුළුවනි නේ. ඒ නිසයි එවැනි ආශ්‍රයක් ඇති කරගන්න යැයි පළමු වෙනි කරුණ ලෙසින් සඳහන් කළේ. එවැනි ආශ්‍රයක් ඇති කරගන්න. එවිට මාර්ග බුන්මවරියාවට හේතුවක් වෙනවා. හේතු ප්‍රත්‍යයක් වෙනවා. විදර්ශනා ඥාණය පිණිස එය හේතු වෙනවා. තමා ඇතිකර ගත් මේ පරමාර්ථ ධර්මය ලබන මේ ඥාණය දියුණු කරගන්න අවස්ථාවක් සලසා ගන්නවා.

දෙවෙනි කරුණ ලෙසින් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ පැහැදිලි කළේ කුමක්ද? හිරි ඔතප් දෙක සහිතව ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ ආශ්‍රය කරනවා. සබ්බමචාරීන් වහන්සේ නමක් වෙතට පැමිණ උන්වහන්සේ ගුරු තන්හි තබා ගන්නවා. එසේ ගුරු තන්හි තබාගෙන උන්වහන්සේගෙන් පෙළ දහම පිළිබඳ සාකච්ඡා කරනවා. මෙහි පෙළ දහම යැයි සඳහන් කළේ තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් දේශනා කළ ශ්‍රී සද්ධර්මයයි. තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේගේ දවස, උන්වහන්සේ දේශනා කළ ඒ ශ්‍රී සද්ධර්මය, ඒ උතුම් ආර්ය මහ රහතුන් වහන්සේලා, මාර්ග, මාර්ගඵලයන්ට පත්වුණු උතුමෝ, තවමත් මාර්ග ඵලයකට පත් නොවුණත් පින්වතුනේ ආශ්‍රතවත් පෘථග්ජන ස්වභාවයෙන් සිටි ගිහි පැවැදි උතුමන්ට පවා බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළ දහම ධාරණය කර ගන්නට, මතකයේ තබා ගන්නට පුළුවන්කම ලැබුණා. ඒවා සාකච්ඡා කලා.

මේ සබ්බමචාරීන් වහන්සේ සමඟ සාකච්ඡා කරනවා. ඒ වගේම වැසි තිබෙන (සංචාතව) ප්‍රශ්න, විවෘතව තිබෙන ප්‍රශ්න පිළිබඳව සොයා බලනවා. විමසනවා. අප්‍රකටව තිබෙන දේවල් ධර්මයට ගලපමින් විමසා බලනවා. ප්‍රකටව තිබෙන ධර්ම කරුණු පවා නැවත නැවත් විමසා බලනවා. සොයා බලනවා. මේ සබ්බමචාරීන් වහන්සේගේ ආශ්‍රය නිසා පින්වතුනේ කුමක්ද සිද්ධවන්නේ? ඒ අසනලද ප්‍රශ්නයට පිළිතුරක් ලැබුණු පසුව නැවතත් සැකයක් ඇති නොවන ආකාරයෙන්, විවිකිච්ඡාවක් ඇති නොවන ආකාරයෙන් ඒ හිතට සැනසුමක් විසඳුමක් ලැබෙනවා. පඤ්චනිවරණ ධර්මයන්හි පස්වෙනි කරුණ වන විවිකිච්ඡා යන කරුණ මතකයිනේ. ඒවගේම ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ හෝ බුද්ධාදී අටතැන් හි සැකය මතකයිනේ. මේ කවර ආකාරයකින් වත් සැකයක් නොවන ආකාරයට ප්‍රශ්නය විසඳා ගන්න පුළුවනි.

ඒ ප්‍රශ්නය විසඳා ගන්නේ කෙලෙසින්ද? දෙවෙනි කරුණ ලෙස සඳහන් කළ ආකාරයෙන් ශාස්තෘවරයාණන් වහන්සේ ආශ්‍රය කරනවා. හිරි

ඔතප් දෙකෙන් යුක්තව ගුරු තන්හි තබාගෙන පවතින මේ සබ්බමචාරීන් වහන්සේ, කල්‍යාණ මිත්‍රයාණන් වහන්සේ සමඟ ධර්මය සාකච්ඡා කරනවා. පෙළ දහම සාකච්ඡා කරනවා. ප්‍රකටව තිබෙන දේ, අප්‍රකටව වැසී තිබෙන දේ සාකච්ඡා කරනවා. ඒ ඔස්සේ ධර්මය පිළිබඳව, පරමාර්ථ ධර්මය පිළිබඳව ඇතිව තිබූ ගැටළු විසඳාගෙන නැවතත් සැකයක් ඇති නොවන ආකාරයෙන් විසඳීමක් ලබා ගන්නවා.

පින්වතුනේ, මේ ආකාරයෙන් විසඳීමක් ලැබුණේ කෙසේද? මේ සබ්බමචාරීන් වහන්සේ ගේ පලපුරුද්ද නිසා උන්වහන්සේගේ මනාවූ වර්තය නිසයි. එවැනි උතුමෙක් ආශ්‍රය කරන්න ඒ මාර්ග බ්‍රහ්මචරියාවට උදව්වක් වෙනවා. විදර්ශනා ඥාණය පහළ කරගන්න උදව් වෙනවා. තමා ඇති කරගත් නුවණ විකේන් වික දියුණු කරගන්න, වඩා අධිගමයකට පත්වෙන්න එය වඩාත්ම හේතුවක් වෙනවා.

තුන්වෙනි කරුණ ලෙසින් සඳහන් කළේ හේතු ප්‍රත්‍යවන කරුණ නම් කාය විචේකය, චිත්ත විචේකය යන මේ දෙකෙන් යුක්තව කාලය ගත කරන්න අවස්ථාවක් සලසා ගන්නවා. ධර්මයෙහි මූලික අවස්ථාවේදී කාය විචේකය, චිත්ත විචේකය, උපධි විචේකය යන මේ අවස්ථා තුනක් සඳහන් වෙනවා. නමක් මේ බ්‍රහ්මචරිය පඤ්ඤා සූත්‍රයේදී පැහැදිලි කරන්නේ අවස්ථා දෙකයි. එනම් කාය විචේකය හා චිත්ත විචේකයයි. අපට මේ කොටස් දෙකටම උපධි විචේකය නම් වූ කෙලෙස් බැහැර කර ගැනීමෙන් ඇති කරගන්න විචේකයත් එකතු කරගන්න පුළුවනි.

පින්වතුනේ පැවිදි උතුමෙක් වුවත් පිණිඩපාත දානයෙන් යැපුන නමුත් යම් විටෙක කාය විචේකය නැතිවෙන තැනට කටයුතු යොදන්න පුළුවන්. යම්විටෙක සංඝයා මැදට ගොස් කථා කරමින් සිටීම - හස්සාරාමනා ඒ වගේම කම්මාරාමනා - කථා කරමින් සිටිනවා වගේ විවිධ කටයුතු කර්මාන්ත බහුල යෙදීමයි. මෙහි කර්මාන්ත යනුවෙන් සඳහන් කළේ, විහාර කර්මාන්ත ආදියයි. යම්විටෙක ආවාස සකස් කිරීම පටන් මේ දේවල් පවා යම්විටෙක පීඩාවක් වෙන්න පුළුවනි. මේ මාර්ගයේදී කායික විචේකයත් අවශ්‍යයි.

මේ නිසයි පින්වතුනේ තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ බොහෝ සූත්‍ර දේශනාවල පැහැදිලි කළා සේ සතිපට්ඨාන සූත්‍ර දේශනාවෙන් කරුණු උපුටා දැක්වමින්,

'අරුඤ්ඤා ගතොවා, රුක්ඛමූල ගතොවා, සුඤ්ඤාගාර ගතොවා' - කැලේකට යන්න, ගසක් මූල හිඳගන්න, ජනයාගෙන් ශුන්‍ය තැනක්, හඬක් නොනැගෙන තැනක්, මේ ස්ථාන කාය විචේකයට හොඳ තැන්නේ. ආරාමයක වැඩ සිටියත් යම්විටෙක බොහෝ කටයුතු නිසා කාය විචේකය නැතිව යන්න පුළුවනි. ගෙදරක සිටියත් කාය විචේකය නැතිවෙන්න පුළුවනි. මොනතරම් වැඩ කටයුතු ද? ඔබ බොහෝ වේලාවට සඳහන් කරන පරිදි හුස්ම ගන්න තරම්වත් වෙලාවක් නැති තරමට වැඩ කටයුතු තියෙනවානේ. පැය විසිහතරක් මදි තරමට වැඩතියෙනවානේ. මේ හැම දේකින්ම පැහැදිලි වන්නේ. කාය විචේකයක් නැහැ යන අදහසයි. මේ මාර්ග බ්‍රහ්මචරියාව දියුණු කර ගැනීමට නම් කාය විචේකයක් අවශ්‍යයි. කාය විචේකය ඇතිවූ තැන චිත්ත විචේකය ඇති කර ගන්න පහසුයි.

වැඩ කටයුතු රාශියක් පොදි බැඳගෙන, ළං කරගෙන, පිළිවෙලකට වැඩක් කරන්නේ කෙලෙසද? අවසානයේ සිදුවන්නේ මේ එකක් වත් හරියට සිදුකරගන්න නොහැකි වීමයි. වැඩ බහුලව තිබේනම් ඒ වැඩ බොහොමයක් අතර පළමුවෙන් කළයුතු වැඩ අනුපළිවෙලට මුල් තැන්හි තබාගෙන එකින් එක, නමුත් එක් වරකට එක බැගින් පිළිවෙලකට ඒවා කරගෙන යන්න. ඔබ සඳහන් කළත්, 'එක් වරකට දෙක තුනක් කරනවා' කිව්වත් ඒවා අතුරින් එකකට කුමක් හෝ ප්‍රධාන අවස්ථාවක් දෙන්න වෙනවා. සිතේ අවධානය, 'සතිය' පිහිටුවන්න වෙනවා. මේ සඳහන් කළේ කාය විචේකය ඇති කර ගත් විට චිත්ත විචේකය ඇති කරගන්න පුළුවනි.

චිත්ත විචේකය නැති වෙන තැන විමසා බලමු. 'චක්ඛුංචි පටිච්ච ඊරුපෙ උප්පස්සති චක්ඛු විඤ්ඤාණං තිණ්ණං සංඝති එස්සො, එස්ස පච්චයා වේදනා, වේදනා පච්චයා තණ්හා.' මේ තෘෂ්ණාවට පැමිණෙන ආකාරයයි. මේ සිතේ විචේකය නැති තැනයි. රාග, දෝෂ, මෝහ කෙලෙස් වලට හසුවන ආකාරයයි.

ඇසෙහි රූපය හටගන්නා විටම චක්ඛු විඤ්ඤාණ එතන පහළ වෙනවා. ඇසයි, රූපයයි, චක්ඛු විඤ්ඤාණය යන මේ තුන නිසා ස්පර්ශය ඇතිවෙනවා. මේ ස්පර්ශය නිසා සුඛ, දුක්ඛ, අදුක්ඛම සුඛ මේ කුමන හෝ විදීමක් හටගන්නවා. මේ අභාවිත හිත නිසා ඇතිවුණු ඵලය කුමක්ද පින්වතුනේ. මේ විදීමෙන් අනතුරුව හටගන්නේ තෘෂ්ණාවයි. තෘෂ්ණාව හටගත්ත තැන චිත්ත විචේකයක් නැහැ. බලාගත් අත බලාගෙන ඉදිවී. 'ඒ රූපය මගෙයි', 'එසේ නැත්නම් මට එපා' කියලා. ඒ වගේම හඬ කෙරෙහි හිතලා බලන්න.

ඒ හඬ උපදානය කර ගන්නා. මේ ආකාරයට නාසයට ආඝ්‍රාණය, දිවට රසය, ශරීරයට ස්පර්ශ, මනසට ධර්ම හෙවත් සිතුවිලි. මේවා අවසානයේ අභාවිත හිතක් නම්, ඇලීම, ගැටීම, මූලාව සමගින් කිසිදු විවේකයක් හිතට නැතිවෙයි. මේනිසා කාය විවේකයත්, චිත්ත විවේකයත් ඇති කරගන්න යයි මහත් වූ කරුණාවෙන් ආරාධනා කළා.

මිලඟට ආරාධනා කළා සිල්වත් වෙන්න. ස්වාමීන් වහන්සේ නමක් නම් ප්‍රාතිමොක්‍ෂ සංවර සීලයෙන් යුතුවෙන්න. ආචාර, ගෝචර සම්පන්න වෙන්න. ස්වාමීන් වහන්සේලාට සේබියා ශික්‍ෂාපද 75 ක් දේශනා කළා. චීවර පරිහරණය කරන ආකාරය, දං වළඳන ආකාරය, උන්වහන්සේලා වැඩම කරන ආකාරය. (පිණ්ඩපානය වෙනුවෙන් පවා ගම් නියම් ගම් වලට වැඩම කරන්න වෙනවනේ.) මේ ලෙසින් කටයුතු කරන විට, කුඩා අණු කුඩා වරදෙහි පවා බිය දක්නා සුළු ස්වභාවයෙන් යුතු වෙන්න. ආචාර ගෝචර සම්පන්න වෙන්න.

‘අනුමත්තේසු වජ්ජේසු හය දස්සාවි, සමාදාය සික්ඛති සික්ඛාපදේසු’ මේ ආදී වශයෙන් සදහන් කළේ, කායික වාවසික සංවරය සමාදානයකට ගෙන එන්න. සිත එකඟතාවයක සමෝදානයක් ඇති කරගන්න.

මිලඟට සදහන් කළේ බහුශ්‍රැත කෙනෙක් වෙන්න. ධර්මය නිතර නිතර ශ්‍රවණය කරන්න. ශ්‍රැතධර කෙනෙක් වෙන්න. ඇසු දේ මැනවින් සිත්හි පවත්වා ගන්න. පරමාර්ථ ධර්මයෙහි මූල මැද අග යන මේ අවස්ථා තුනෙහිම ඒ පිරිසිදු අර්ථ රසය තිබෙන ධර්ම රසය තිබෙන මේ ධර්මය ශීලයේ පිහිටාම මනාව පිරිසිදු ස්වභාවයෙන් (පරිශුද්ධ) බ්‍රහ්මචරියා මාර්ගයට ළංකරගන්න. ඒ ධර්මය සිත්හි විමස විමසා නැවත, නැවතත් බලා වචනයෙන් දේශනා කරනවා පිට කරනවා වගේම සමාක්දෘෂ්ඨියෙන් විමසා බලන්න.

ඊළඟ කරුණේදී තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ දේශනා කළා, සංඝයා මැදට ආවත්, නොමනා කථා කතා කරන්නේ නෑ. තිරශ්චිත කථාවලින් ඇත්වෙලා, අන් අයටත් ධර්මයට ආරාධනා කරනවා. රාග, දෝෂ, මෝහ කෙලෙස් බැහැර කරගෙන ආයථී නිශ්ශබ්දතාවයෙන්මයි සිටින්නේ.

මිලඟට තථාගත බුදුරජාණන් වහන්සේ අවසානයේදී දේශනා කළේ රූප, වේදනා, සංඥා, සංඛාර, විඤ්ඤාණ යන පඤ්ච උපදානස්කන්ධය එකින් එක හඳුනාගන්නවා. මේ රූපය සෑදී තිබෙන්නේ පටවි, ආපෝ, තේජෝ, වායෝ යන සතර ධාතුන්ගෙන්. මේ ආකාරයට වේදනාව, සුඛ, දුක්ඛ, අදුක්ඛම

සුඛ වශයෙන් ද සංඥාව හඳුනා ගැනීම, සංඛාර නම් වූ රූප කිරීම, කාය, වචි, චිත්ත යන ආකාරයෙන් මේ සංස්කාර ද, විඤ්ඤාණය, අරමුණු දන ගැනීමේ නුවණ මේ ආදී වශයෙන් මනාව ලෙස ඒවාත්, ඒවායේ සමුදය නම් වූ හටගැනීම, අස්ථංගමය හෙවත් නිරෝධය, විනාශ ස්වභාවයට යාම මැනවින් තේරුම් ගන්නවා.

පින්වතුනේ, ආදී බ්‍රහ්ම චරිය පඤ්ඤා සුත්‍ර දේශනාව පැහැදිලි කළේ, ඔබ ඇති කරගත් ආදී බ්‍රහ්ම චරිය පඤ්ඤා සුත්‍රයෙහි විදර්ශනා නුවණ දියුණු කර ගන්න කරුණු අට කුමක් වෙනුවෙන්ද?

මේ නුවණ දියුණු කරගන්නාම අනෙකුත් සියලුම සබ්‍රහ්මචාරීන් වහන්සේලා ප්‍රශංසාකරනවා. මේ කරුණු අට ඔස්සේ මේ පින්වත් ස්වාමීන් වහන්සේ ගමන් කරනවා යයි සදහන් කරනවා.

“අද්ධා අයමායස්මා ජානං ජානාති පස්සං පස්සති, හි.”

මේ ආයුෂ්මතුන් වහන්සේ මේ ආකාරයට දැනගත යුතුදේ දැන ගන්නනේ. දැකිය යුතු දේ දැන ගන්නා. රූපය මෙසේය... රූප සමුදය මෙසේය... රූපයාගේ නැතිවීම මෙසේය... වේදනා මෙසේය... සංඥා මෙසේය... සංස්කාර මෙසේය... විඤ්ඤාණය මෙසේය... විඤ්ඤාණ සමුදය මෙසේය... විඤ්ඤාණය නැතිවීම මෙසේය... යනුවෙන් පඤ්ච උපදානස්කන්ධයේ හටගැනීම - නැතිවීම දකින්නේ වාසය කරයි. එසේනම් මේ ධර්ම ස්වභාවය මැනවින් තේරුම් අරගෙන ඒ ප්‍රිය භාවයෙන් යුක්තව, ගරු ස්වභාවයෙන් යුක්තව, වැඩි දියුණු කරන අදහසින් යුක්තව, භාවනාවෙන් යුතුව, සම්පූර්ණත්වයට පත් කරගන්න කටයුතු කළා නොවේද? යනුවෙන් මේ කරුණු අට නැවතත් මෙතෙහි කරමින් මේ පින්වත් ස්වාමීන් වහන්සේට සම්භාවනා කරනවා. වඩ වඩාත් ආශීර්වාද කරනවා. පින්වතුනේ එසේනම් ගිහි පැවිදි කුමන ජීවිතයක් ගත කළත් මේ ධර්ම කරුණු අට ඔස්සේ මාර්ග බ්‍රහ්මචරියාවට ළං වෙන්න උත්සාහ කරන්නට යැයි පින්වත් ඔබ සියළු දෙනාටම ආරාධනා කරමින් සැමට ම ඒ උතුම් වූ චතුරයථී සත්‍යය ධර්මය අවබෝධය පිණිසම වේවායි මහත් වූ කරුණාවෙන් අධිෂ්ඨාන කරනවා. ප්‍රාර්ථනා කරනවා.

සාධු ! සාධු ! සාධු !